

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิจัยเรื่อง การศึกษารายกรณีเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่จัดการศึกษาโดยครอบครัว ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล และเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 คุณลักษณะและปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

1. พัฒนาการทางร่างกาย
2. พัฒนาการทางอารมณ์
3. พัฒนาการทางสังคม
4. ความสามารถทางปัญญา
5. ความถนัด และความสามารถพิเศษ
6. ความรู้สึกรู้สึกคิดที่มีต่อตนเอง และต่อการเรียน
7. ปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

ตอนที่ 2 บทบาทของบิดามารดา

1. บทบาทในการอบรมเลี้ยงดู
2. บทบาทในการส่งเสริมด้านการเพิ่มความรู้ และประสบการณ์
3. บทบาทในการส่งเสริมด้านวัสดุอุปกรณ์ และเทคโนโลยี

ตอนที่ 3 การจัดการศึกษาโดยครอบครัวสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

1. แนวคิด และเป้าหมายในการจัดการศึกษา
2. รูปแบบ กิจกรรมการเรียนรู้ และการประเมิน
3. ปัญหา และข้อเสนอแนะ

กรณีศึกษาที่หนึ่ง

ประวัติส่วนตัวและประวัติครอบครัว

กรณีศึกษาเกิดเมื่อวันที่ 7 เมษายน พ.ศ. 2532 ณ โรงพยาบาลพญาไท 1 กรุงเทพมหานคร มารดาสำเร็จการศึกษาจากคณะพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล เคยทำงานเป็นพยาบาลในโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง ปัจจุบันได้ลาออกจากงานเพื่อดูแลบุตร เนื่องจากบิดาและมารดาแยกทางกันตั้งแต่กรณีศึกษาอายุได้เพียง 2 ปี ดังนั้นจึงไม่ขอกล่าวถึงบิดา สำหรับค่าใช้จ่ายทุกอย่างในบ้าน คุณป้าของกรณีศึกษา (พี่สาวคนที่สองของมารดา) เป็นผู้อุปการะทั้งหมด กรณีศึกษาเป็นบุตรชายคนเดียว

ประวัติการศึกษา

อนุบาล 1 – อนุบาล 2	โรงเรียนอนุบาลบุนนาค
ประถมศึกษาปีที่ 1 – 2	โรงเรียนเปรมประชาวัฒนา (ปิ่นเกล้า)
ประถมศึกษาปีที่ 3	โรงเรียนพิมลวิทย์
ประถมศึกษาปีที่ 4 – 5	โรงเรียนเปรมประชาวัฒนา (บางใหญ่)
ประถมศึกษาปีที่ 5 (เทอมปลาย) – 6	โรงเรียนหมู่บ้านเด็ก โดยมารดาเป็นผู้จัดการศึกษาให้บุตรเอง (Home School)

ปัจจุบันกรณีศึกษาได้ลงทะเบียนเรียนในระบบการศึกษานอกโรงเรียนเพื่อเทียบวุฒิการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ตอนที่ 1 คุณลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

ผู้วิจัยได้ศึกษาคุณลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. พัฒนาการทางร่างกาย

ผลการศึกษาคคุณลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษพบว่าน้ำหนักและส่วนสูงของกรณีศึกษาเมื่อแรกเกิดมีน้ำหนัก 2,470 กรัม ยาว 50 เซนติเมตร และในปัจจุบันมีน้ำหนัก 45 กิโลกรัม ส่วนสูง 157 เซนติเมตร เมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่ใช้อ้างอิงมาตรฐานของเด็กไทย (กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข, 2542) พบว่ากรณีศึกษามีน้ำหนักน้อยกว่าเกณฑ์ ซึ่งอาจจะเป็นเพราะกรณีศึกษาคลอดก่อนกำหนด สำหรับส่วนสูงนั้น มารดาบอกว่าอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย และเนื่องจากมารดาบันทึกพัฒนาการของกรณีศึกษาในช่วงแรก ๆ เท่านั้น เช่น กรณีศึกษาสามารถคว้า – หยายได้เองตอนอายุ 2 เดือน เริ่มคลานตอนอายุ 6 เดือน เริ่มเดินตอนอายุ 8 เดือน

สำหรับพัฒนาการด้านพูดของกรณีศึกษา มารดาบอกว่าค่อนข้างช้ากว่าเด็กทั่วไป คือ อายุ 2 ปี ยังไม่ยอมพูด แต่ตอนกรณีศึกษาอายุได้ 7 เดือน เคยออกเสียงเรียกแม่ว่า เกจ, เกจ (ชื่อเดิมของมารดา) แต่ตอนนั้น มารดาจะบอกกรณีศึกษาว่า ไม่ใช่ ต้องเรียกแม่ ทุกครั้งที่กรณีศึกษาพูดอย่างนั้น มารดาก็จะบอกไม่ใช่ ทำให้กรณีศึกษาหยุดพูดไปเลย

เมื่อกรณีศึกษาอายุได้ 2 ปี ก็ออกเสียงเรียกพ่อว่า พี่, พี่ (แม่จะเรียกพ่อว่า พี่, พี่) มารดาก็พยายามให้กรณีศึกษาเรียก พ่อ, พ่อ อีก หลังจากนั้นกรณีศึกษาก็ไม่ยอมพูดอีกเลย

เมื่ออายุ 2 ปี 6 เดือน ก็เริ่มพูดเป็นประโยคได้เอง และประกอบกับมารดาให้กรณีศึกษาเข้านอสเซอร์รี่ (เตรียมอนูบาล) ด้วย ทำให้กรณีศึกษากลายเป็นเด็กช่างพูด

ในด้านการอ่านหนังสือ ตั้งแต่กรณีศึกษาอยู่ในครรภ์จนกระทั่งคลอด มารดาจะชอบถ่านิทานให้กรณีศึกษาฟัง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงก่อนนอน มารดาจะชี้รูปแล้วอ่านให้ฟัง

ถึงแม้ว่ากรณีศึกษาจะยังไม่ยอมพูดแต่ก็สามารถสื่อสารกับมารดาได้ด้วยภาษากาย หรือข้อความในหนังสือเพื่อบอกถึงความต้องการของตนเองให้มารดารับรู้เมื่อตอนอายุ 2 ปี

เมื่อกรณีศึกษาอายุได้ 3 ปี มารดาเล่านิทานเรื่อง “ ยานของคุณย่า ” ให้ฟัง พอครั้งที่สองมารดาก็เล่าแบบข้าม ๆ เพราะคิดว่าเคยเล่าให้ฟังแล้ว คำบางคำก็จะไม่ตรงกับในหนังสือ กรณีศึกษาก็จะทักว่าไม่ใช่ มารดาสงสัยจึงทดสอบโดยเล่าแบบผิด ๆ บ้าง เล่าข้าม ๆ บ้าง กรณีศึกษาก็บอกอีกว่าไม่ใช่ มารดาจึงลองให้กรณีศึกษาพูดให้ฟัง ปรากฏว่ากรณีศึกษาสามารถพูดได้ทั้งหมดเลย มารดาบอกว่ากรณีศึกษาสามารถจำได้ทั้งหมดแต่ไม่ใช่เกิดจากการอ่านหนังสือได้ ถ้าเป็นคนอื่นที่ไม่รู้อาจจะคิดว่ากรณีศึกษาอ่านหนังสือได้

กรณีศึกษามีโรคประจำตัวคือ โรคภูมิแพ้ (ฝุ่น) บางครั้งจะหนักมากจนมีอาการหอบ คัดงาให้ยาขยายหลอดลม ซึ่งทำให้กรณีศึกษาเป็นโรคหัดและมีอาการเหนื่อยง่าย กรณีศึกษาเคยรักษาตัวที่โรงพยาบาลตั้งแต่อายุได้เพียง 6 เดือน เนื่องจากมีอาการท้องเสียเรื้อรัง

สำหรับกรณีศึกษาแล้ว ในช่วงเวลาที่ผ่านมา เมื่ออากาศเปลี่ยนแปลงจะมีอาการไม่สบายจนถึงขั้นต้องเข้าไปนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาลอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้งเนื่องจากเป็นไข้หวัดง่าย เป็นหอบบ้าง ซึ่งส่วนใหญ่มักจะติดจากเพื่อนที่โรงเรียน ตั้งแต่กรณีศึกษาอายุได้ 10 ปี (หลังจากมารดาตัดสินใจเลือกจัดการศึกษาโดยครอบครัว) จนถึงปัจจุบันนี้ ยังไม่เคยเจ็บป่วยจนถึงขั้นต้องไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลอีกเลย มารดาบอกว่าอาจจะเป็นเพราะกรณีศึกษาได้พักผ่อนเต็มที่ ไม่ตึงกดนอนเหมือนตอนไปโรงเรียน

2. พัฒนาการทางอารมณ์

เมื่อกรณีศึกษาขี้เล็ก ๆ ความรู้สึกจะค่อนข้างไว ฉุนเฉียวง่าย บางครั้งไม่พอใจก็จะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวออกมา ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ดีเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงที่อยู่ในระบบโรงเรียน เนื่องจากความรู้สึกที่ว่าตนเองไม่เหมือนเพื่อน และมักจะโดนเพื่อนแกล้ง

บ่อยๆ เลยทำให้กรณีศึกษาแปลกแยกและมักจะอยู่คนเดียว เวลาปกติทั่วไป กรณีศึกษาจะเป็นเด็กเฉียบ ๆ เฉย ๆ ขรึม เหมือนสนใจหรือกำลังคิดอะไรอยู่ โดยไม่สนใจสิ่งรอบข้าง แต่เวลาดีใจ ก็แสดงความรู้สึกออกมาโดยไม่ปิดกั้น เป็นเด็กที่มีความมุนานะสูงมากโดยเฉพาะเรื่องที่ตนเองสนใจ เช่น การประดิษฐ์ชิ้นงานอิเล็กทรอนิกส์ การซ่อมคอมพิวเตอร์ กรณีศึกษาจะประดิษฐ์จนสำเร็จ ถ้าทำไม่สำเร็จก็จะสำรวจ วิเคราะห์หาสาเหตุ สังเกต และแก้ไขจนกระทั่งชิ้นงานนั้นทำงานได้ ไม่ว่าจะต้องใช้เวลานานเพียงใดก็ตาม

เมื่อกรณีศึกษาอยู่ในระบบโรงเรียน เวลาถูกครูเตือนเรื่องความประพฤติ กรณีศึกษาจะเฉยๆ แต่ถ้าครูใช้วิธีการทำโทษที่รุนแรง เช่น ตี หรือชกหน้าค้ำๆ กรณีศึกษาจะแสดงพฤติกรรมต่อต้านทันที ซึ่งบางครั้งครูก็ไม่มีสมาธิในตัวเด็ก ช่วงนั้นมารดาต้องใช้เวลาในการอธิบาย ให้เหตุผล ให้ความรัก เพื่อช่วยฟื้นฟูความรู้สึกของกรณีศึกษาไม่ให้เด็กก้าวร้าว โดยใช้วิธีการตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญจากศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เช่น การกล่าวชมเชยบุตร การใช้ดนตรีบำบัด การให้กรณีศึกษาพูดถึงตนเองในแง่ดี หลังจากที่มีการตัดสินใจเลือกจัดการศึกษาให้แก่กรณีศึกษาด้วยตนเอง พัฒนาการทางอารมณ์ของกรณีศึกษาดีขึ้นมาก เช่น รู้จักควบคุมอารมณ์ของตนเองโดยไม่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวออกมา ใ้วางใจผู้อื่นมากขึ้น เห็นคุณค่าในตนเองมากขึ้นและแสดงความรู้สึกอ่อนโยนมากขึ้น

ในช่วงที่กรณีศึกษาให้สัมภาษณ์ผ่านรายการตามสถานีโทรทัศน์ และสื่อต่าง ๆ ความรู้สึกในตอนนั้น กรณีศึกษาไม่ได้เกิดความภาคภูมิใจในตนเองเลย และหลังจากมีข่าวไปแล้ว ความรู้สึกของกรณีศึกษายังแย่กว่าเดิมเพราะถูกประทับตราจากสังคม และถูกคาดหวังว่าจะต้องเป็นเด็กที่เรียนเก่งหรือมีความรู้ในทุกเรื่อง ซึ่งตอนนั้นกรณีศึกษาไม่มีความสุขเลย ตั้งแต่นั้นมามารดาจึงไม่พากรณีศึกษาไปออกรายการสัมภาษณ์ที่ไหนอีก จนกระทั่งเมื่อออกจากระบบโรงเรียนแล้วกรณีศึกษาก็ขอมออกรายการโทรทัศน์เอง โดยมารดาจะถามความคิดเห็นและเปิดโอกาสให้กรณีศึกษาเป็นคนตัดสินใจด้วยตนเองเสมอ ซึ่งมารดาจะเป็นคนคอยแนะนำ และอธิบายให้เหตุผลแก่กรณีศึกษาทุกครั้งไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม

จากการสังเกตพฤติกรรมของกรณีศึกษาในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งที่บ้าน และที่อื่นๆ ผู้วิจัยพบว่าโดยปกติทั่วไป กรณีศึกษาจะเป็นเด็กเฉยๆ ค่อนข้างเฉียบขรึม แต่ถ้าเป็นเรื่องที่กรณีศึกษาสนใจหรือชอบ จะแสดงความรู้สึกหรือรู้ร้อนออกมาทันที ซึ่งกรณีศึกษาสามารถพูดคุยกับคนแปลกหน้าได้ในเรื่องที่ตนเองสนใจ ใ้วางใจที่จะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เสนอตัวเข้าช่วยเหลือโดยทันทีถ้าทำได้ เช่น ช่วงที่ซ่อมคอมพิวเตอร์ในห้องปฏิบัติการที่สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา กรณีศึกษาจะพยายามตรวจสอบ วินิจฉัยหาสาเหตุ และดำเนินการซ่อมให้ได้ทุกเครื่อง ซึ่งบางอย่างก็ไม่สามารถที่จะซ่อมได้ทันภายในเวลาที่มีอยู่

3. พัฒนาการทางสังคม

กรณีศึกษาไม่ค่อยมีเพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยที่เรียนอยู่ในโรงเรียน และในปัจจุบัน ถ้าจะมีก็เพียง 1 คน ซึ่งเป็นรุ่นน้อง โดยที่มารดาจะรู้จักครอบครัวของเพื่อนด้วย แต่ละแวกใกล้เคียงบ้านจะไม่มีเด็กวัยเดียวกับกรณีศึกษาเลย ดังนั้นกรณีศึกษาจึงไม่ค่อยมีโอกาสได้เรียนรู้ทักษะทางสังคมเท่าที่ควร ประกอบกับที่บ้านของกรณีศึกษาก็อาศัยอยู่กับมารดาเพียงลำพัง ไม่ได้อยู่ร่วมกับญาติพี่น้องคนอื่นๆ จึงทำให้ละเลยมารยาททางสังคมบางอย่างไป เช่น การไหว้ผู้ใหญ่ การเดินผ่านผู้ใหญ่ต้องก้มศีรษะ ซึ่งมารดาจะต้องคอยบอกเสมอ ขณะนี้มารดาต่าง ๆ พัฒนาดีขึ้นเพราะมารดาพยายามพาไปบ้านญาติที่จังหวัดคนทรือน้อยเดือนละ 1 ครั้งบ้าง ไปทัศนศึกษาร่วมกับครอบครัวบ้านเรียนอื่น ๆ บ้าง เพื่อให้กรณีศึกษามีโอกาสเรียนรู้มารยาทสังคมอื่น ๆ และที่บ้านนั้นจะมีหลานของกรณีศึกษาที่มีอายุใกล้เคียงกันซึ่งจะช่วยให้กรณีศึกษาไม่เหงา และสามารถเรียนรู้กฎเกณฑ์ของสังคมในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น เช่น การรักษาเวลา การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ การอดทนรอคอย การแบ่งปัน และการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

อีกสิ่งหนึ่งที่มารดาเป็นห่วงก็คือ กรณีศึกษาจะเป็นเด็กที่มีความมั่นใจในตนเองสูง อาจจะเป็นเพราะมารดาสอนให้กรณีศึกษาไม่กลัวใครแต่จะให้เชื่อฟังหรือยอมรับกันด้วยเหตุผล ซึ่งทำให้กรณีศึกษาเป็นเด็กที่กล้าพูด กล้าแสดงความคิดเห็นออกมาตรง ๆ จนบางครั้งผู้ใหญ่คนอื่นอาจจะมีคิดว่ากรณีศึกษาเถียง ไม่มีมารยาท ตอนนี้มารดาจึงพยายามบอกเหตุผลให้กรณีศึกษาทราบ และแนะนำวิธีการพูดที่เหมาะสมให้กรณีศึกษา และเนื่องจากกรณีศึกษาเป็นเด็กที่ชอบอธิบาย ไม่หวงความรู้ ดังนั้นเวลามีคนสนใจในเรื่องที่กรณีศึกษามีความถนัด กรณีศึกษาจะพยายามอธิบายจนเข้าใจ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสำรวจบุคลิกภาพของกรณีศึกษา โดยใช้แบบสำรวจบุคลิกภาพ 2 มิติ MPI ที่แปลโดยผู้ช่วยศาสตราจารย์เกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว ปรากฏผลตามโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยการแนะนำของผู้ช่วยศาสตราจารย์มนัส จินตนะคิลกุล (2543 : 69) ดังนี้

คะแนนมิติด้านสังคมแบบแสดงตัวและแบบเก็บตัว เท่ากับ 28 คะแนน

คะแนนมิติด้านอารมณ์แบบมั่นคงและอ่อนไหว เท่ากับ 22 คะแนน

ซึ่งแปลความหมายได้ว่ากรณีศึกษามีบุคลิกภาพด้านสังคมแบบปานกลางค่อนข้างแสดงตัว และด้านอารมณ์แบบระดับกลาง ๆ

4. ความสามารถทางปัญญา

จากประวัติของกรณีศึกษา ซึ่งเคยได้รับการทดสอบเชาวน์ปัญญาจากผู้เชี่ยวชาญที่ศูนย์การแพทย์นวมบุตร ได้ผล IQ เท่ากับ 116 (ควรมีการทดสอบเพิ่มเติม) ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการวัดระดับเชาวน์ปัญญาของกรณีศึกษาด้วยแบบวัดเชาวน์ปัญญา Standard Progressive Matrices Test (SPM.) และ Advanced Progressive Matrices Test (APM.) ของ J.C. Raven (1962) ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่มี

เนื้อหาครอบคลุมความสามารถทางความคิดหาเหตุผล ผลที่ได้จากการทดสอบแสดงในตารางที่ 2 ดังต่อไปนี้

ประเภทของ	คะแนนที่	ตำแหน่ง	IQ.
แบบวัดเชาวน์ปัญญา	กรณีศึกษาได้	เปอร์เซ็นต์ไทล์	
SPM.	58	99	125
APM.	30	97	125

ตารางที่ 2 ผลการวัดระดับเชาวน์ปัญญาของกรณีศึกษาที่หนึ่ง

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่ากรณีศึกษามีค่าประมาณของเชาวน์ปัญญา (IQ) จากแบบทดสอบ SPM. เท่ากับ 125 เมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนระดับมัธยมต้นจาก 12 โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 1,025 คน (มนัส จินตนะดิลกกุล, 2543 : 17 - 18) และได้คะแนน 58 คะแนน จากแบบทดสอบ SPM. จำนวน 60 ข้อ ซึ่งอยู่ในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 99 เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กไทยวัยรุ่นในเขตการศึกษา 12 จำนวนทั้งสิ้น 1,273 คน (พจมาน แสงรุ่งโรจน์, 2521 : 58) ซึ่งถือได้ว่าอยู่ในระดับสูงมาก แต่ถ้าพิจารณาการเรียนของกรณีศึกษาดังแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 แสดงให้เห็นว่ากรณีศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยทั่วไปอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น

เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับผลการวิจัยของพจมาน แสงรุ่งโรจน์ (2521 : 58) ที่ใช้แบบวัดเชาวน์ปัญญา Standard Progressive Matrices วัดเด็กไทยวัยรุ่นในเขตการศึกษา 12 ใน 5 ช่วงอายุ คือ 12, 13, 14, 15 และ 16 ปี ตามลำดับ จำนวนทั้งสิ้น 1,273 คน ผลปรากฏว่าได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 38.54, 39.90, 42.86, 44.30 และ 43.86 ตามลำดับ และได้แสดงตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ระดับอายุดังกล่าว ในตารางที่ 3 ดังต่อไปนี้

ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ระดับอายุ (ปี)					
คะแนน	12	13	14	15	16
59			99	99	
58			99	99	99
57			99	98	99
56		99	99	98	98
55	99	99	98	96	97
54	98	98	96	94	97
53	98	95	93	90	95
52	96	91	90	87	91
51	94	87	86	82	86
50	92	83	79	77	80

ตารางที่ 3 ตารางปกติวิสัยแสดงตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ของคะแนนจากแบบวัดเชาวน์ปัญญา

Standard Progressive Matrices จำแนกตามระดับอายุ

ที่มา : พงมาน แสงรุ่งโรจน์ (2521 : 58)

จากตารางที่ 3 สามารถนำคะแนนของกรณีศึกษาที่ได้จากการทำแบบวัดเชาวน์ปัญญา Standard Progressive Matrices ในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 99 จำนวนคะแนน 58 คะแนน มาเปรียบเทียบกับว่า ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ และคะแนนของกรณีศึกษาอยู่ในระดับที่สูงกว่าเด็กใน ระดับอายุ 12 และ 13 ปี ที่มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 38.54 และ 39.90 และมีตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 99 จำนวนคะแนน 55 และ 56 คะแนน ตามลำดับ แต่ที่ระดับอายุ 14, 15 และ 16 ปี กรณีศึกษามี ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์และจำนวนคะแนนอยู่ในระดับที่เท่ากัน แสดงให้เห็นว่ากรณีศึกษามี ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ของคะแนนจากแบบวัดเชาวน์ปัญญาเทียบเท่าเด็กในระดับอายุที่สูงกว่า

จากการวัดระดับเชาวน์ปัญญาของกรณีศึกษา ด้วยแบบวัดเชาวน์ปัญญา Advanced Progressive Matrices Test ฉบับปี ค.ศ. 1962 กรณีศึกษาได้คะแนนจากแบบวัดเชาวน์ปัญญาในฉบับ ดังกล่าวเท่ากับ 30 คะแนน จากแบบทดสอบจำนวน 36 ข้อ คิดเป็นตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 94 เมื่อเปรียบเทียบกับนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ศึกษาอยู่ในระหว่างปีการศึกษา 2527 - 2529 จำนวนทั้งหมด 1,000 คน ผลปรากฏว่านิสิตได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 22.73 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.87 (ไพฑูย์ เทวรักษ์, 2540 : 41) ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากรณีศึกษามีคะแนนจากแบบวัดเชาวน์ปัญญา สูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนในบุคคลระดับอายุที่สูงกว่า

ผู้วิจัยได้นำแบบการทดสอบความคิดสร้างสรรค์ จากผลการวาดภาพ TCT - DP ของ Jellen & Urban ผลที่ได้จากการทดสอบคิดเป็นคะแนนเท่ากับ 40 จากคะแนนสูงสุด 72 คะแนน ซึ่งแปลความหมายได้ว่ากรณีศึกษามีความคิดสร้างสรรค์ทั่วไปอยู่ในระดับปานกลาง

5. ความถนัด และความสามารถพิเศษ

กรณีศึกษาเป็นเด็กที่มีความจำดีมาตั้งแต่ยังเล็ก ๆ เมื่อได้ยินหรือฟังอะไรเพียงครั้งเดียวก็จะจำได้ เป็นเด็กช่างซักถาม มีความสนใจในเชิงวิทยาศาสตร์อย่างกว้างขวางและลึกซึ้ง โดยเฉพาะเรื่องที่เป็นเหตุเป็นผล ช่างสังเกต ชอบพูดคุยซักถามและอธิบาย ชุขชน และอยู่นิ่งไม่ได้

ในช่วงอนุบาล กรณีศึกษาจะมีความสนใจเรื่องต้นไม้ ใบไม้เป็นพิเศษ โดยจะศึกษาชนิดและประเภทของพันธุ์ไม้ วิธีการปลูกต้นไม้ การขยายพันธุ์ ถึงกระทั่งคิดจะจัดส่งเมล็ดพันธุ์ต่าง ๆ ไปจำหน่ายยังต่างประเทศ จนครูตั้งฉายาให้ว่า "...ใบไม้"

ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 มารดาบอกว่าช่วงนั้นคุณยายของกรณีศึกษามารักษาตัวอยู่ที่บ้าน ซึ่งกรณีศึกษาจะให้ความสนใจเป็นพิเศษกับเครื่องมือแพทย์ชนิดต่าง ๆ เช่น เครื่องช่วยหายใจ เครื่องดูดเสมหะและเครื่องผลิตออกซิเจน โดยจะซักถามถึงวิธีการใช้งาน กลไกการทำงานของเครื่องมือเหล่านั้น แล้วจดจำรายละเอียดไปเล่าให้เพื่อนฟังอย่างเป็นเรื่องเป็นราว

ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กรณีศึกษาเริ่มแสดงความสนใจและความถนัดทางอิเล็กทรอนิกส์ให้เห็นอย่างชัดเจน โดยทำของเล่นที่มีขดลวดทองแดงเป็นวง ซึ่งเลียนแบบจากที่เห็นในโทรทัศน์ แล้วเอาไปให้เพื่อนเล่นที่โรงเรียน สร้างความแปลกใจและเป็นห่วงให้แก่มารดาเป็นอย่างยิ่งที่เห็นกรณีศึกษาสามารถทำได้แม้จะได้ดูเพียงครั้งเดียว หลังจากนั้นมารดาจึงซื้อบอร์ดอิเล็กทรอนิกส์ไฟฟ้าจากเครื่องใช้ไฟฟ้าที่ใช้งานไม่ได้แล้ว ดังนั้นมารดาจึงซื้อหนังสือไฟฟ้าสำหรับเด็กให้กรณีศึกษาอ่าน โดยหวังว่ากรณีศึกษาจะรู้จักวงจรตัว และรู้ว่าอุปกรณ์ชิ้นไหนเป็นอันตราย แต่สำหรับกรณีศึกษาหนังสือเล่มนั้นช่วยให้เข้าใจ และทราบวิธีการทำงานของอุปกรณ์ไฟฟ้าเบื้องต้นได้อย่างทะลุปรุโปร่ง ซึ่งกรณีศึกษาก็ได้ผลผลิตของเล่นออกมาอีกหลายอย่างและนำไปให้เพื่อนเล่น ซึ่งมารดาที่เริ่มประหลาดใจในความสามารถของบุตร แต่สิ่งนั้นก็ไม่ได้สร้างความประทับใจให้กับครู กลายเป็นการสร้างปัญหาหรือก่อกวนในชั้นเรียน จนมารดาคิดหาหนทางจะให้กรณีศึกษาออกจากโรงเรียนและมาเรียนการศึกษานอกโรงเรียน แต่การเรียนนอกระบบนี้ให้โอกาสเฉพาะเด็กชั้นมัธยมศึกษาขึ้นไปเท่านั้น ในระดับประถมศึกษายังไม่สามารถทำได้ มารดาจึงไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญที่คลินิกการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งในขณะนั้นนับได้ว่าเป็นหน่วยงานที่ให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครองที่มีบุตรที่มีความต้องการพิเศษ ก็ได้รับคำแนะนำที่ทำให้มารดาเข้าใจคุณลักษณะของกรณีศึกษามากขึ้น ส่วนในด้านความช่วยเหลือนั้นมารดาจำเป็นต้องพึ่งตัวเองไปก่อน

ตั้งแต่นั้นมา ความสามารถด้านอิเล็กทรอนิกส์ของกรณีศึกษาก็ได้รับการส่งเสริมอย่างเป็นรูปธรรม โดยมารดาเป็นผู้สนับสนุนและส่งเสริมอย่างจริงจัง พยายามจัดหาหนังสือและซื้อ

อุปกรณ์ที่กรณศึกษาต้องการ และในช่วงนั้นเองที่ความสามารถของกรณศึกษาถูกเผยแพร่ให้สังคมได้รับรู้โดยผ่านรายการโทรทัศน์ต่าง ๆ ลักษณะที่โดดเด่นของกรณศึกษาคือ สามารถเรียนรู้สิ่งที่ตัวเองสนใจได้อย่างรวดเร็ว เรียนรู้และเข้าใจวงจรอิเล็กทรอนิกส์พื้นฐานได้ด้วยตัวเองจากการอ่านหนังสือ ซึ่งมารดาให้ข้อมูลว่าที่บ้านไม่มีใครมีความสนใจหรือถนัดในเรื่องเหล่านี้เลย และจากทีมงานที่กรณศึกษาได้ประดิษฐ์ขึ้นมาทำให้กรณศึกษาได้รับทุนจาก สสวท. เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมความสามารถทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจำนวนเงิน 15,000 บาท เป็นระยะเวลา 2 ปี และยังได้รับทุนจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าลาดกระบัง สนับสนุนความรู้ทางวิชาการวิศวกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยจัดการเรียนการสอนเพิ่มเติมให้กรณศึกษาได้เรียนรู้ทุกวันเสาร์ ตั้งแต่เดือนมีนาคมถึงเดือนกันยายน พ.ศ.2542 ที่ผ่านมา

เมื่อมารดาตัดสินใจจัดการศึกษาให้กรณศึกษาด้วยตนเอง ในขณะที่กรณศึกษากำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เหมอปลาย ความสามารถพิเศษอีกด้านหนึ่งที่มารดาสังเกตเห็นได้ก็คือความสามารถทางด้านคอมพิวเตอร์ เริ่มตั้งแต่การประกอบเครื่อง การซ่อมเครื่อง การเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ และสร้างโฮมเพจของตนเอง ซึ่งเมื่อเทียบกับเด็กในวัยเดียวกัน มารดาบอกว่ากรณศึกษามีความสนใจในคอมพิวเตอร์อย่างกว้างขวางและลึกซึ้ง ตลอดจนพัฒนาความรู้ความสามารถของตนเองโดยการค้นคว้าหาความรู้จากอินเทอร์เน็ตอยู่ตลอดเวลา ซึ่งในช่วงนี้ ความสนใจทางด้านอิเล็กทรอนิกส์ก็จะน้อยลงไป

หลังจากจบการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กรณศึกษาเริ่มกลับมาสนใจโครงการทางด้านอิเล็กทรอนิกส์อีกครั้ง แต่ครั้งนี้ได้พัฒนาชิ้นงานให้มีความแข็งแรง ทนทาน ใช้งานได้จริงมีประสิทธิภาพ และยังมีความคิดว่าจะนำความรู้ทางด้านโปรแกรมคอมพิวเตอร์มาประยุกต์ใช้กับการทำงานของเครื่องใช้ไฟฟ้าภายในบ้าน โดยจะเขียนโปรแกรมควบคุมการทำงานของเครื่องใช้ไฟฟ้า และในปีที่ผ่านมา กรณศึกษาได้สร้างเว็บไซต์ของตนเอง ผลิตลำโพง 12 วัตต์ และผลิตเครื่องฟอกอากาศใช้เองภายในบ้าน

ปัจจุบันกรณศึกษายังคงเรียนรู้และพัฒนาความสามารถพิเศษด้วยตนเอง โดยมีมารดาเป็นผู้ส่งเสริมเพียงลำพัง

6. ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อตนเอง และต่อการเรียน

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากการสัมภาษณ์ การสังเกต อัตชีวประวัติของกรณศึกษา ทำให้ได้ข้อมูลว่ากรณศึกษารับรู้ว่าคุณมีความสามารถในด้านอิเล็กทรอนิกส์ และคอมพิวเตอร์ เพราะว่ากรณศึกษาชอบที่จะเรียนรู้ ถึงแม้จะไม่มีคนสอนแต่ก็สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง เวลาที่กรณศึกษาใช้ค้นคว้าหาความรู้ในสิ่งที่สนใจอย่างน้อย 5 ชั่วโมงต่อวัน เวลาได้ทำงานในสิ่งที่ชอบ กรณศึกษาจะไม่สนใจสิ่งอื่นเลย สามารถทำงานต่อเนื่องกันไปตลอดคืนจนถึงเช้าได้เลย เมื่อทำสำเร็จกรณ

ศึกษาอยากจะทำอะไรให้คนอื่นได้ดู เวลามีคนสนใจสอบถาม กรณีศึกษาชอบอธิบายรายละเอียดให้ฟัง โดยไม่ปิดบัง ปัจจุบันกรณีศึกษาอยู่กับมารดาเพียงลำพังก็รู้สึกดี อยากอยู่แบบนี้ไปตลอด กรณีศึกษาเป็นเด็กที่เห็นคุณค่าในตัวเอง และคิดว่าตนเองเป็นคนดี ขยัน และซื่อสัตย์ สำหรับการเรียน กรณีศึกษามีทัศนคติที่ไม่ดีต่อครูบางคน ซึ่งส่งผลไปถึงวิชาที่ครูสอนด้วย แต่ในปัจจุบันกรณีศึกษารู้สึกดีที่ได้เรียนรู้ด้วยตนเอง เพราะได้เรียนตามความสนใจ และไม่มีขีดจำกัด ซึ่งคิดว่าเหมาะสมกับตัวเองมากที่สุด เนื่องจากกรณีศึกษามั่นใจว่าสามารถเรียนรู้เรื่องต่าง ๆ ที่อยากเรียนได้ด้วยตัวเอง เพราะที่ผ่านมารกรณีศึกษาก็เรียนรู้โดยไม่มีใครสอน ในอนาคตกรณีศึกษาอยากเป็นโปรแกรมเมอร์ และอยากมีธุรกิจด้านซอฟต์แวร์เป็นของตนเอง เนื่องจากกรณีศึกษาอยากรวมนายบิลเกตต์ ที่สร้างบริษัทไมโครซอฟท์ขึ้นมา แต่ไม่อยากจะเป็นอย่างนายบิลเกตต์ เนื่องจากกรณีศึกษามีความเห็นที่นายบิลเกตต์คง ไม่ยอมเสียเปรียบใคร ถึงแม้ว่าจะเป็นมหาเศรษฐีแล้วก็ตาม กรณีศึกษาคิดว่าสักวันหนึ่งในอนาคต ถ้าสามารถคิดโปรแกรมที่สามารถใช้ประโยชน์ได้จะขายให้คนอื่นใช้ในราคาถูก

7. ปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่จัดการศึกษาโดยครอบครัว

ผู้วิจัยได้ศึกษาปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่จัดการศึกษาโดยครอบครัวด้วยการสัมภาษณ์ การสังเกตพฤติกรรมในการเรียนรู้ตามสถานที่ต่าง ๆ การเยี่ยมบ้าน ผลการศึกษาพบปัญหาทางสังคม และอารมณ์ของเด็ก ดังนี้

มารดายอมรับว่าในปัจจุบันนี้มีบางครั้งที่กรณีศึกษารู้สึกเหงาอยากไปพบเพื่อนในวัยเดียวกัน ซึ่งมารดาก็พยายามหาโอกาสพากรณีศึกษาไปทำกิจกรรมร่วมกับครอบครัวบ้านเรียนอื่น ๆ หรือพาไปบ้านป่าที่จังหวัดนนทบุรี ตอนที่กรณีศึกษาอยู่ในระบบโรงเรียน ช่วงนั้นมารดายอมรับว่าไม่ค่อยเข้าใจกรณีศึกษา เพราะกรณีศึกษาเป็นเด็กที่ชอบอยู่คนเดียว แยกแยะออกจากเพื่อน และไม่ชอบทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน แต่เมื่อมารดาตัดสินใจจัดการศึกษาด้วยตนเอง มารดาสังเกตเห็นเวลาพากรณีศึกษาไปทำกิจกรรมร่วมกับเด็กครอบครัวบ้านเรียนอื่นๆ กลับไม่มีความรู้สึกแปลกแยก เด็กสามารถเล่นด้วยกันอย่างปกติสุขเด็กทั่วไป กรณีศึกษาก็มีความสุขที่ได้เจอเพื่อน และถึงแม้ว่ากรณีศึกษาจะขาดทักษะทางสังคมบางอย่างไป เช่น มารยาทในการไหว้ผู้ใหญ่ การฟังผู้ใหญ่พูดให้ฟังจึงจะแสดงความคิดเห็น ซึ่งมารดาจะให้คำแนะนำและอธิบายเหตุผลให้กรณีศึกษาเข้าใจถึงกฎเกณฑ์ และมารยาททางสังคมทั่วไป หลังจากนั้นมารดาสังเกตเห็นพัฒนาการทางสังคมที่เปลี่ยนไปของกรณีศึกษา เช่น กล้าพูดคุยกับคนแปลกหน้ามากขึ้น ยอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น อยากนำเสนอผลงานของตนเอง ในเรื่องมารยาททางสังคม เช่น การไหว้ผู้ใหญ่ การช่วยเหลือผู้อื่น กรณีศึกษาพัฒนาได้ดีขึ้นกว่าเดิม

กรณีศึกษาเป็นเด็กที่มีความรู้สึกดีซึ่งและไวต่อสิ่งต่าง ๆ ที่แสดงออกเห็นได้อย่างชัดเจนคือ อารมณ์ร้อน มีความเป็นตัวของตัวเองสูง และมักจะแสดงความรู้สึกออกมาตรง ๆ ซึ่งมารดามีความคิดเห็นว่ากรณีศึกษาเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ มีความรู้สึกไวต่อสิ่งต่าง ๆ เพราะ

คิดและรับรู้อะไรได้เร็ว มีความสนใจเฉพาะด้านจนบางครั้งละเลยด้านอื่น ๆ ไปเนื่องจากว่าไม่ได้อยู่ในความสนใจ ซึ่งเมื่ออยู่ที่โรงเรียน คุณครูคิดว่ากรณีศึกษาเป็นเด็กที่มีปัญหาจึงให้นั่งเรียนคนเดียว แยกออกจากเพื่อนคนอื่น แต่มารดาจะพยายามบอกกรณีศึกษาว่า “คนเราไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน ลูกอาจจะมีความสามารถในบางเรื่องมากกว่าเพื่อน แต่ในบางเรื่องเพื่อนก็มีมากกว่า ฉะนั้นสิ่งไหนที่เรามีมากกว่า เราสามารถบอกเพื่อนได้” ในบางครั้งก็จะดูซึมเศร้าและมักจะอยู่โดดเดี่ยวซึ่งเพื่อนที่เข้าใจจะพยายามชักชวนให้ไปเล่นด้วยกัน มารดาให้ความเห็นว่าถ้าครูไม่เข้าใจในลักษณะของเด็ก พฤติกรรมที่ครูแสดงออกมาว่าเด็กมีปัญหาและใช้วิธีการทำโทษที่รุนแรง ยิ่งมีผลทำให้กรณีศึกษามีอารมณ์ที่รุนแรงขึ้น โดยจะแสดงพฤติกรรมต่อต้านและก้าวร้าวมากขึ้น

เมื่อมารดาตัดสินใจพากรณีศึกษาออกจากระบบโรงเรียนแล้ว กรณีศึกษาไม่มีอาการซึมเศร้าเลย กลับรู้สึกมีความสุขจากการที่มีเวลาได้เรียนรู้ในสิ่งที่ตนเองสนใจ พฤติกรรมก้าวร้าวก็ลดลงอย่างเห็นได้ชัด อาจจะมีช่วงแรก ๆ ที่มารดาไม่เข้าใจ และกลัวว่ากรณีศึกษาจะเรียนไม่ทันตามเกณฑ์ จึงไปเข้มงวดกดดันกับกรณีศึกษาเรื่องการเรียน ทำให้กรณีศึกษารู้สึกเบื่อตนเองที่ไม่เป็นอย่างที่มารดาต้องการ แต่ในช่วงหลังมารดาเริ่มเข้าใจในแนวคิดของการจัดการศึกษาโดยครอบครัวมากขึ้น จึงให้อิสระแก่กรณีศึกษาในการเรียนรู้ตามความสนใจมารดาก็เริ่มเห็นการเปลี่ยนแปลงทางการณ์ของกรณีศึกษา และเมื่อสังเกตเห็นความมุ่งมั่นในการผลิตชิ้นงานออกมา ความตั้งใจศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองในสิ่งที่สนใจ มารดาจึงมีความเห็นว่ากรณีศึกษามีความสุขเมื่อได้ทำในสิ่งที่ตนเองชอบและสนใจ เมื่อทำสำเร็จก็จะเกิดความภาคภูมิใจโดยจะเล่าให้มารดาฟังตลอด รวมทั้งอยากจะทำผลงานของตนเองไปเสนอให้คนอื่นได้ทราบ เช่น การทำโฮมเพจของตนเอง การประกอบคอมพิวเตอร์ การเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์เพื่อสนับสนุนการทำงานของตนเอง ซึ่งในปัจจุบันนี้มารดายอมรับว่ากรณีศึกษามีความเข้าใจในตัวเองมากขึ้น มีพัฒนาการทางอารมณ์ที่ดีขึ้น ไม่รุนแรงเหมือนก่อน สังเกตได้จากพฤติกรรมที่อดทนรอคอยได้ ถึงแม้ว่าชิ้นงานนั้นจะยังไม่สำเร็จ

จากการสังเกตพฤติกรรมของกรณีศึกษาในสถานการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งการไปเยี่ยมบ้าน กรณีศึกษาจะมีความรู้สึกหงุดหงิดบางครั้งที่ทำอะไรแล้วไม่เป็นไปตามที่ตัวเองต้องการแต่ก็ไม่ได้แสดงพฤติกรรมอะไรออกมา และถ้าถูกบังคับให้ทำโดยที่กรณีศึกษาไม่เต็มใจอยากทำ เช่น ตอนเข้าไปเรียนร่วมกับกลุ่มเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ในโครงการส่งเสริมเด็กที่มีความสามารถพิเศษของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม กรณีศึกษาจะแสดงออกถึงพฤติกรรมเบื่อหน่ายในช่วงแรก ๆ เนื่องจากเป็นวิชาที่กรณีศึกษาไม่สนใจ และเมื่อต้องทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกับนักเรียนคนอื่นซึ่งกรณีศึกษาไม่คุ้นเคย กรณีศึกษาก็จะแสดงความรู้สึกแปลกแยก ไม่ยอมเข้ากลุ่ม โดยมีพฤติกรรมนั่งอยู่ข้างหลังห้องกับมารดา เมื่อมารดาให้ไปทำกิจกรรมร่วมกับนักเรียนคนอื่นในห้อง กรณีศึกษาจะแสดงความรู้สึกหงุดหงิดและไม่ยอมไปทำ แต่หลังจากนั้นเมื่อกรณีศึกษาเริ่มปรับตัวและทำความคุ้นเคยกับครูและเพื่อนๆ ได้แล้ว เวลาทำกิจกรรมกลุ่ม พ่อครูแกลงให้ไปทำร่วมกับนักเรียนคนอื่นก็ยอมไปทำบ้าง แต่ก็ยังเลือกนั่งด้านหลังห้องกับมารดาทุกครั้ง

ต่างจากเวลาไปทัศนศึกษาตามสถานที่ต่าง ๆ เช่น ท้องฟ้าจำลอง, พิพิธภัณฑ์เด็ก กรณีศึกษาจะสนใจ โดยไม่รู้สึกว่าตนเองแปลกจากกลุ่ม จะชวนนักเรียนคนอื่นพูดคุยตลอดเวลา ถ้าซักถามและอารมณ์ดี ไม่แสดงอาการเบื่อหน่ายให้เห็น ซึ่งมารดาให้ความเห็นไว้ว่ากรณีศึกษาพัฒนาการควบคุมอารมณ์ตนเองได้ดีขึ้นกว่าเดิมมาก

ตอนที่ 2 บทบาทของบิดามารดา

ผู้วิจัยได้ศึกษาบทบาทของบิดามารดาในการอบรมเลี้ยงดูและส่งเสริมเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้วยการสัมภาษณ์ การสังเกตในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. บทบาทในการอบรมเลี้ยงดู

มารดาไม่ได้เลี้ยงดูกรณีศึกษาในลักษณะพิเศษจากเด็กทั่วไปแต่อย่างใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่กรณีศึกษาขี้เด็ก ๆ ก็จะเลี้ยงเหมือนเด็กปกติทั่วไป ไม่มีแนวทางอะไร เพราะมารดายังไม่คิดว่ากรณีศึกษาจะเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ถึงแม้ว่ากรณีศึกษาจะเป็นเด็กที่จำแม่น ชูชก และช่างซักถาม มารดาก็คิดว่าคงเป็นปกติของเด็กทั่วไป

จนกระทั่งกรณีศึกษาเข้าโรงเรียนตอนอนุบาล ครูจะบอกว่ากรณีศึกษาอยู่หนึ่งไม่ได้ ชูชกจากที่นั่ง ชูชก และช่างพูด เมื่อกรณีศึกษาเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ความชูชกและพฤติกรรมที่แปลกไปจากนักเรียนคนอื่น โดยเฉพาะเรื่องการอยู่ไม่นิ่ง และไม่เชื่อฟังครู ทำให้มารดาต้องพากรณีศึกษาไปปรึกษาแพทย์ตามคำแนะนำของครู ผลการวินิจฉัยของแพทย์ที่ศูนย์การแพทย์นวัตกรรมแจ้งให้มารดาทราบคือกรณีศึกษาเป็นเด็กที่มีอาการสมาธิสั้น อยู่หนึ่งๆ ไม่ได้ ซึ่งแพทย์ก็ให้การรักษาโดยให้กรณีศึกษากินยา (เป็นยากดประสาทชนิดหนึ่ง) เพื่อจะให้กรณีศึกษาอยู่หนึ่ง ๆ ตอนนั้นมารดา还没有มีทางเลือกอื่น นอกจากปฏิบัติตามคำแนะนำของแพทย์ จนกระทั่งกรณีศึกษามีอาการข้างเคียง คือง่วงนอนมากแต่ปิดตาไม่ได้ ซึ่งกรณีศึกษาได้แต่บอกมารดาว่า “มันทรมาน” มารดาจึงหยุดไม่ให้กรณีศึกษาทานยาอีกต่อไป หลังจากนั้นกรณีศึกษาได้เริ่มแสดงออกถึงความสนใจและความสามารถทางอิเล็กทรอนิกส์อย่างชัดเจน มารดาจึงเลือกที่จะไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญแทนการไปพบแพทย์ เพื่อขอคำแนะนำในการดูแลกรณีศึกษา เพราะตอนนั้นกรณีศึกษาเริ่มมีปัญหาเกี่ยวกับครูที่โรงเรียนเพราะครูไม่เข้าใจ และหลังจากนั้นมารดาเริ่มมีความเข้าใจและมีแนวทางในการเลี้ยงดูกรณีศึกษามากขึ้น โดยมารดาจะแสดงออกถึงความเข้าใจในความคิด ลักษณะและความต้องการของกรณีศึกษา ซึ่งมารดาได้ไปประสานงานกับทางโรงเรียนเพื่อขอความช่วยเหลือและดูแลกรณีศึกษาต่างจากนักเรียนคนอื่นในขณะที่อยู่โรงเรียน แต่โรงเรียนก็ไม่สามารถดูแลได้ เนื่องจากขาดบุคลากรที่มีความรู้ความเข้าใจในตัวเด็ก

ปัจจุบันนี้มารดาดูแลกรณีศึกษาทั้งด้านการศึกษาและการใช้ชีวิตทั่วไป ดังนั้นจึงได้ฝึกให้กรณีศึกษารู้จักช่วยเหลือตนเอง เช่น ล้างจาน ทำความสะอาดบ้าน ทำอาหาร ฯลฯ ส่วนใหญ่

มารดาจะปฏิบัติตัวเป็นเหมือนเพื่อนเพื่อให้ภรรยาผู้สึกสบายใจที่จะปรึกษาเรื่องต่าง ๆ โดยที่มารดาจะเปิดโอกาสให้ภรรยาได้แสดงความคิดเห็นในทุกเรื่อง เนื่องจากภรรยาเป็นเด็กที่มีความเป็นตัวของตัวเองสูง คิดอะไรก็ทำและมีเหตุผล ทำให้บางครั้งมารดาต้องยอมรับฟังความคิดเห็นของภรรยา แต่ถ้าเหตุผลของมารดาเหมาะสมกว่า ภรรยาก็จะรับฟังเสมอ

ในเรื่องการให้ความรัก ความอบอุ่นแก่ภรรยา ภรรยาจะแสดงออกด้วยวิธีการกอด การหอมแก้ม การโอบไหล่ และการพูดคุยด้วยเหตุผลเสมอ โดยเฉพาะก่อนนอนภรรยาจะต้องให้กอดและหอมแก้มทุกครั้ง ซึ่งในปัจจุบันนี้ภรรยาก็ยังนอนห้องเดียวกับมารดา ยังไม่ได้แยกห้องนอน สำหรับการให้กำลังใจนั้น มารดาจะพูดด้วยเหตุผลและยกตัวอย่างให้ฟัง เช่น ถ้าภรรยาทำงานแล้วยังไม่สำเร็จ ภรรยาจะแสดงอาการหงุดหงิดที่ตนเองทำไม่สำเร็จออกมา ซึ่งมารดาจะพูดเสมอว่า “กว่าเอ็ดสันจะประดิษฐ์หลอดไฟฟ้าใช้ได้ เขายังทดลองทำเป็นพันครั้งเลย” ซึ่งจะช่วยให้ภรรยาเกิดความพยายามทำต่อไป เวลาที่ภรรยาทำความดี มารดาจะชมทุกครั้ง มารดาคิดว่าถ้าเด็กทำดีต้องชม และไม่เคยใช้การส่งเสริมมาเป็นเงื่อนไขกับภรรยาเลย เช่น ภรรยาจะต้องสอบให้ได้คะแนน 4 ทุกวิชาถึงจะซื้อคอมพิวเตอร์ให้ ในลักษณะอย่างนี้มารดาคิดว่าจะทำให้เด็กรู้สึกว่าการทำอะไรแล้วต้องมีผลตอบแทน เป็นการปลูกฝังความคิดที่ไม่เหมาะสมให้เด็ก แต่มารดาจะพิจารณาว่าสิ่งนั้นสมควรซื้อให้หรือไม่ มีความจำเป็นมากน้อยแค่ไหน โดยไม่ต้องมีโอกาสหรือสถานการณ์ใดเป็นเงื่อนไข สิ่งของที่ซื้อให้ส่วนใหญ่จะเป็นของที่ภรรยาอยากได้ ซึ่งมักจะเป็นของที่ใช้ประโยชน์ได้ ไม่ใช่ของประดับ อย่างเช่น มารดาซื้อคอมพิวเตอร์ให้ภรรยาเมื่อตอนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เนื่องจากภรรยาไม่ชอบเขียน มารดาจึงตั้งใจให้ภรรยาใช้คอมพิวเตอร์สำหรับทำรายงานส่งคุณครู แต่ภรรยาก็กลับใช้ประโยชน์จากคอมพิวเตอร์มากกว่าจะเป็นเพียงเครื่องพิมพ์งานส่งคุณครู โดยใช้ค้นคว้าหาความรู้ในสิ่งที่ตนเองสนใจได้กว้างไกลยิ่งขึ้น สำหรับการลงโทษนั้น มารดาจะไม่ใช้วิธีการลงโทษที่รุนแรง เช่น การตี เพราะตอนเด็ก ๆ มารดาเล่าให้ฟังว่าเคยถูกตีและไม่ชอบ ดังนั้นจึงไม่เคยใช้วิธีนี้กับภรรยา แต่จะใช้การอธิบายด้วยเหตุผล ซึ่งมารดาคิดว่าเป็นวิธีการที่เหมาะสมสำหรับภรรยาเพราะมารดาสอนให้เป็นผู้ที่มีความคิดดี ทำอะไรจะต้องมีเหตุผลอธิบายได้ ซึ่งในปัจจุบันนี้ภรรยาเข้าใจอะไรง่ายขึ้น โดยที่มารดาไม่ต้องอธิบายมากเหมือนก่อน

มารดาเป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่องการควบคุมอารมณ์ การมีสติ เพราะภรรยาเป็นเด็กที่อารมณ์ร้อน อาจจะใช้ความที่คิดเร็ว ทำอะไรเร็ว คือ คิดแล้วลงมือทำเลย มารดาจึงต้องพยายามอธิบายซึ่งภรรยาก็ใจเย็นลง ไม่หงุดหงิดง่ายเหมือนตอนเด็ก ๆ ในเรื่องการแสวงหาความรู้จากการอ่านหนังสือ ปกติมารดาจะชวนภรรยาอ่านแล้วร่วมกันวิเคราะห์ วิจัยว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เช่น ข่าวในหนังสือพิมพ์ บทความวิชาการ รวมไปถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และอีกด้านหนึ่งที่มารดาคิดว่าเป็นสิ่งที่ดี และภรรยาก็ปฏิบัติตามคือเรื่องการใช้จ่ายอย่างพอเพียง ไม่

ขบวนการแข่งขัน และชื่อเสียง ซึ่งมารดาคาดหวังว่าเมื่อโตขึ้นกรณีศึกษาจะเป็นคนที่มีคุณภาพ อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้

2. บทบาทในการส่งเสริมด้านการเพิ่มความรู้ และประสบการณ์

มารดาจะเปิดโอกาสให้กรณีศึกษาได้เรียนรู้ตามความสนใจ เช่น ความสนใจด้านคอมพิวเตอร์ ด้านอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งมารดาก็ไม่มีความรู้ในด้านนี้ที่จะแนะนำ ดังนั้นจึงทำได้เพียงสนับสนุนกรณีศึกษาตามความต้องการของเด็กเท่านั้น เช่น ถ้ากรณีศึกษาต้องการไปซื้ออุปกรณ์ มารดาก็จะทำหน้าที่พาไปตามแหล่งจำหน่ายอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้กรณีศึกษาได้สอบถามจากคนขายบ้าง หรือพาไปหาผู้ที่มีประสบการณ์ในเรื่องนั้น มารดาเคยพากรณีศึกษาไปเรียนพิเศษวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มเติมช่วงที่ออกจากโรงเรียนแรกๆ แต่กรณีศึกษาชอบที่จะเรียนรู้เรื่องต่างๆ ด้วยตนเองเป็นส่วนใหญ่ เวลาที่กรณีศึกษาใช้ค้นคว้าหาความรู้ส่วนมากจะเป็นช่วงเวลากลางคืน ซึ่งบางครั้งมารดาจะอยู่เป็นเพื่อน ช่วยค้นหาความรู้จากอินเทอร์เน็ตให้กรณีศึกษา

ปัจจุบันนี้มารดาเปิดโอกาสให้กรณีศึกษาทำเวปไซต์ของตนเอง โดยมารดาให้เหตุผลว่าเพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ตามความสนใจ และได้เรียนรู้โดยลงมือทำจริง เช่น คิดต่อขอเช่าพื้นที่ จ่ายเงินค่าเช่าพื้นที่ ออกแบบโลโก้เวปไซต์ของตนเอง จัดหาข้อมูลที่เป็นเนื้อหา และคิดรูปแบบในการนำเสนอ นอกจากนี้เมื่ออุปกรณ์หรือชิ้นส่วนของใช้ในบ้านชำรุด กรณีศึกษาจะลงมือซ่อมแซมด้วยตนเองก่อน ถ้าไม่สามารถทำได้ มารดาจึงจะตามช่างมาซ่อม แต่ส่วนใหญ่กรณีศึกษาจะสามารถซ่อมได้โดยอาศัยลักษณะช่างสังเกตของตนเอง ลองวิเคราะห์ และลองทำ ซึ่งมารดาบอกว่าสิ่งเหล่านี้ถือการเรียนรู้โดยลงมือทำจากสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันที่ตรงกับความต้องการของกรณีศึกษา

มารดาได้พากรณีศึกษาไปตามแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ เช่น พิพิธภัณฑ์, หอสมุดแห่งชาติ และพาไปหาผู้มีความรู้ในเรื่องที่กรณีศึกษาสนใจ หรือพาไปดูนิทรรศการในด้านต่างๆ เช่น นิทรรศการการจัดสิทธิบัตร ด้านเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ต่างๆ เพื่อให้กรณีศึกษามีความรู้เพิ่มขึ้น

สำหรับการทดสอบนั้นมารดาเคยพากรณีศึกษาไปทดสอบ IQ ที่ศูนย์การแพทย์นวนุตรครั้งหนึ่งแบบไม่ตั้งใจ ผลที่ได้คือ มีสัญญาณของความไม่สมดุลทางสมอง โดยมี IQ เท่ากับ 116 ส่วนการแข่งขันความสามารถนั้น มารดาเคยพากรณีศึกษาเข้าร่วมแข่งขันการพัฒนาโปรแกรมสำหรับหุ่นยนต์ ในระดับประถมศึกษาโดยร่วมทีมกับเพื่อนอีก 2 คน ซึ่งผลการแข่งขันก็ไม่ได้รับรางวัลอะไร แต่มารดาก็พอใจที่กรณีศึกษาได้เรียนรู้เพิ่มขึ้น

ในช่วงที่กรณีศึกษาได้รับการส่งเสริมจากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ลาดกระบังให้ไปเรียนรู้เพิ่มเติม มารดาก็เป็นผู้พากรณีศึกษาไปเรียนทุกวันเสาร์ และในช่วงที่กรณีศึกษาได้ไปแสดงความสามารถผ่านทางรายการต่างๆ ตามสถานีโทรทัศน์ ซึ่งมารดาจะเป็นผู้คอยดูแลและประสานงานให้กรณีศึกษา

ส่วนการเรียนรู้ในเรื่องอื่น ๆ มารดาจะพยายามแทรกเข้าไปในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะ เป็นในส่วนของวิชาสังคม ภาษาไทย จริยธรรม คุณธรรม สำหรับด้านวิชาการ เช่น คณิตศาสตร์ มารดาคิดว่าในปีนี้จะหาครูมาสอนพิเศษให้กรณีศึกษาเป็นรายบุคคล ในด้านภาษาอังกฤษนั้น กรณีศึกษาใช้วิธีการเรียนรู้จากอินเทอร์เน็ต และภาพยนตร์ Sound Track ที่มารดาจัดหาให้

3. บทบาทในการส่งเสริมด้านวัสดุอุปกรณ์ และเทคโนโลยี

เนื่องจากกรณีศึกษาเป็นเด็กที่ชอบอ่านหนังสือหาความรู้ด้วยตนเอง มารดาจึงมักจะชวนกรณีศึกษาไปอ่านหนังสือเสมอ นอกจากหนังสือวิชาการด้านอิเล็กทรอนิกส์ และคอมพิวเตอร์แล้ว มารดา ยังชอบซื้อหนังสือวิชาการของริคเตอร์โดเจสท์ให้กรณีศึกษาอ่าน เพราะเป็นหนังสือที่มีประโยชน์ กรณีศึกษาจะเป็นเด็กที่ไม่ชอบอ่านการ์ตูนหรือนิยาย แต่จะชอบอ่านหนังสือวิชาการ ซึ่งมารดาจะเปิดโอกาสให้กรณีศึกษาเลือกซื้อหนังสือด้วยตนเอง ถ้ามารดาสามารถสนับสนุนได้ ก็จะจัดหาให้ทันทีตามความสนใจของกรณีศึกษา มารดาให้ความเห็นว่าถ้าเด็กสนใจใฝ่รู้ในเรื่องที่มีประโยชน์ไม่ควรปฏิเสธหรือผลัดไป จะทำให้เด็กหมดความสนใจและไม่อยากเรียนรู้เรื่องอะไรอีก เนื่องจากไม่ได้รับการตอบสนอง และเพื่อส่งเสริมให้กรณีศึกษาได้เรียนรู้ด้วยตัวเองอย่างเต็มที่ มารดาได้จัดแบ่งพื้นที่บริเวณชั้น 2 ไว้เป็น workshop สำหรับการเรียนรู้ และบริเวณชั้น 3 เป็นพื้นที่สำหรับเก็บวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่กรณีศึกษาเคยประดิษฐ์ไว้ เผื่อว่ากรณีศึกษาต้องการหรือค้นชิ้นส่วนก็สามารถหาได้ด้วยตนเอง และเมื่อกรณีศึกษาสนใจจะทำโครงการหรือชิ้นงานด้านอิเล็กทรอนิกส์ก็สามารถไปรื้อค้นอุปกรณ์ไฟฟ้าที่ใช้งานไม่ได้ที่มารดาเก็บไว้ โดยสามารถถอดชิ้นส่วนที่ใช้งานได้ออกมา ถ้าชิ้นส่วนใดไม่มี มารดาก็จะพาไปซื้อที่บริเวณบ้านหม้อ โดยกรณีศึกษาจะเป็นผู้สอบถามเจ้าของร้านด้วยตนเอง เนื่องจากมารดาไม่มีความรู้ในด้านนี้ ซึ่งมารดามีความคิดเห็นว่า เมื่อเด็กสนใจอยากเรียนรู้อะไร ต้องรีบส่งเสริมและให้การสนับสนุน เพราะเป็นการรักษาความรู้สึกใฝ่เรียนของเด็กเอาไว้ ดังนั้นมารดาจึงไม่เคยบอกกรณีศึกษาเลยว่า “อย่าทำเลยลูก อย่ารู้เลยลูก” แต่จะสอนวิธีการที่ถูกต้องเหมาะสมให้กรณีศึกษาทราบ เช่น เมื่อตอนอายุ 1 ปี 6 เดือน มารดาสอนวิธีการใช้เครื่องเล่นเทปให้กรณีศึกษา หลังจากนั้นกรณีศึกษาสามารถเปิดปิดเทป กรอเทป และอัดเสียงได้ด้วยตนเอง ทำให้แขกที่มาเยี่ยมบ้านแปลกใจในความสามารถของกรณีศึกษา หรือเครื่องคอมพิวเตอร์ที่เสียแล้ว กรณีศึกษาก็จะขอลองซ่อมด้วยตนเองก่อน มารดาก็จะเปิดโอกาสให้ได้ลองผิดลองถูก เพราะมารดามีความคิดว่าเรื่องพวกนี้ต้องเกิดจากการเรียนรู้ด้วยตนเองจะได้เก่ง ซึ่งบางครั้งกรณีศึกษาก็สามารถซ่อมได้เอง หรือถ้าตรวจสอบแล้วซ่อมเองต้องใช้เงินเยอะกว่าก็จะส่งไปให้ร้านซ่อม บางครั้งกรณีศึกษาได้ประยุกต์ความรู้ทางด้านอิเล็กทรอนิกส์เข้ามาช่วยในการซ่อม มารดาก็จะเปิดโอกาสให้ทดลองทำ

ในช่วงแรก ที่กรณีศึกษาใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อเข้าไปค้นหาความรู้ตามเว็บไซต์ต่าง ๆ มารดาจะเป็นผู้ให้คำปรึกษาและแนะนำ เนื่องจากเป็นห้วงการเรียนรู้แบบไม่มีขีดจำกัดของกรณี

ศึกษา และข้อมูลที่เข้ามาทางอินเทอร์เน็ตก็ไม่ได้มีการกรอง อย่างเช่น โฆษณา โฆษณาลึกลับ ทัศนศึกษาเคยอยากรู้ว่าเป็นอย่างไรรู้ จึงขออนุญาตมารดาเข้าไปดู มารดาก็อนุญาตแต่จะนั่งดูด้วยพร้อมทั้งอธิบายให้กรณศึกษาเข้าใจว่าภาพที่เห็นเป็นเพียงสรีระของผู้หญิงเท่านั้น ซึ่งบางอย่างก็ไม่ใช่ของธรรมชาติ และก็ไม่ควรไปหมกมุ่น ซึ่งกรณศึกษาเข้าไปดูแล้วก็รู้สึกเฉย ๆ ไม่มีความสนใจอยากรู้อีก มารดาสังเกตว่าหลังจากนั้นกรณศึกษาไม่เคยเข้าไปดูอีกเลย บางครั้งจำเป็นจะต้องผ่านเข้าไปเพื่อเอาข้อมูล กรณศึกษาก็จะหาวิธีการ Unshow Picture คือผ่านเข้าไปโดยไม่ต้องดูรูป ทำให้มารดา รู้สึกสบายใจที่กรณศึกษาจะใช้เทคโนโลยีเพื่อการหาความรู้จริง ๆ ในปัจจุบันกรณศึกษาจะใช้เวลาในการค้นหาความรู้จากคอมพิวเตอร์ ไม่น้อยกว่า 15 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

สำหรับสัตว์เลี้ยง มารดาจะให้กรณศึกษาตัดสินใจเอง โดยให้คำแนะนำถึงวิธีการเลี้ยงดู ความรับผิดชอบต่อสัตว์เลี้ยง และข้อจำกัดในการเลี้ยง ครั้งแรกกรณศึกษาขอเลี้ยงผีเสื้อ ต่อมาเลี้ยงไก่ ในปัจจุบันนี้เลี้ยงสุนัข ซึ่งมารดาคิดว่ากรณศึกษาเป็นลูกคนเดียว ดังนั้นการให้เด็กมีสัตว์เลี้ยงก็จะเหมือนเป็นเพื่อนเล่น ซึ่งจะช่วยให้กรณศึกษาเข้าใจความรู้สึกและความสัมพันธ์อันละเอียดอ่อนที่เพิ่งเกิดสิ่งมีชีวิตด้วยกัน รวมไปถึงความรับผิดชอบในการดูแลเรื่องการให้อาหาร การพาไปฉีดวัคซีน การฝึกหัดนิสัยต่าง ๆ และการทำความสะอาด ซึ่งกรณศึกษาก็สามารถทำได้ดี และด้วยลักษณะช่างสังเกต และชอบการทดลองกรณศึกษาจึงทดลองผสมสูตรอาหารสุนัข แล้วเฝ้าสังเกตว่าสุนัขชอบแบบไหน ซึ่งมารดาก็ดีใจที่กรณศึกษาสามารถเรียนรู้ได้จากทุกสิ่งในชีวิตประจำวัน แต่เรื่องการออกกำลังกายเป็นสิ่งที่มารดาค่อนข้างเป็นห่วง เนื่องจากกรณศึกษาไม่ชอบออกกำลังกาย ทำให้กรณศึกษาเหนื่อยง่าย และดูเหมือนไม่ค่อยแข็งแรง มารดาได้ซื้อเครื่องออกกำลังกายมาไว้ที่บ้านหวังจะให้กรณศึกษาและตัวเองได้ออกกำลังกายบ้าง แต่ก็ยังไม่ค่อยได้ใช้สักเท่าไร มารดาจึงพยายามชักชวนให้กรณศึกษาไปว่ายน้ำบ้าง เวลาไปเยี่ยมป่าของกรณศึกษาที่จังหวัดนนทบุรี

ตอนที่ 3 การจัดการศึกษาโดยครอบครัวสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสัมภาษณ์มารดาที่จัดการศึกษาให้แก่กรณศึกษาด้วยตนเองในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. แนวคิด และเป้าหมายในการจัดการศึกษา

มารดากล่าวถึงความจำเป็นที่ต้องเลือกจัดการศึกษาด้วยตนเอง เพราะกรณศึกษาเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ต้องได้รับการดูแล และจัดการศึกษาให้เหมาะสมตามศักยภาพของเด็กแต่ละคน เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนความสามารถที่มีอยู่ แต่โรงเรียนในปัจจุบันไม่สามารถจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองความต้องการของเด็กได้ เนื่องจากขาดบุคลากรที่มีความเข้าใจในลักษณะพิเศษของกรณศึกษา ซึ่งส่งผลให้กรณศึกษากลายเป็นเด็กเกเร มีปัญหาในห้องเรียน ไม่เคารพกฎเกณฑ์

และระเบียบของโรงเรียน และไม่เชื่อฟังครู มารดามีความเห็นว่ากรณีศึกษาไปโรงเรียนด้วยความทุกข์ทรมาน พร้อม ๆ กับพฤติกรรมต่อต้านครูเริ่มปรากฏให้เห็น ดังนั้นจึงตัดสินใจนำบุตรออกจากระบบโรงเรียนเมื่อกรณีศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เทอมปลาย โดยนำมาจัดการศึกษาด้วยตนเอง

สำหรับเป้าหมายหรือจุดหมายในการจัดการศึกษา มารดาต้องการให้กรณีศึกษาเรียนรู้อย่างมีความสุข ได้ต่อยอดความรู้ความสามารถขึ้นไป ได้ศึกษาค้นคว้าในสิ่งที่สนใจได้อย่างเต็มที่ ซึ่งปัจจุบันนี้มารดาไม่ได้คาดหวังว่ากรณีศึกษาจะต้องเรียนรู้ในรูปแบบนี้ไปจนถึงระดับไหน แล้วแต่ความต้องการของกรณีศึกษาว่าอยากเรียนรู้ในสายอาชีพหรือจะเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย แต่มารดาคิดว่าการจัดการศึกษาด้วยตนเองแบบนี้เหมาะสมกับกรณีศึกษา เพราะเป็นการจัดการศึกษารายบุคคล โดยสามารถจัดได้ตามความสนใจและความต้องการของเด็ก ซึ่งกรณีศึกษามีโอกาสเรียนรู้ได้ตลอดเวลาอย่างไม่จำกัดขึ้นอยู่กับความพร้อมของตนเอง

2. รูปแบบ กิจกรรมการเรียนรู้ และการประเมิน

รูปแบบการเรียนรู้ที่จัดเป็นการศึกษารายบุคคล ดำเนินการศึกษาเป็นครอบครัวเดียว โดยกรอบการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับความสนใจ ความต้องการของกรณีศึกษา ไม่มีตารางเวลากำหนด เนื่องจากกรณีศึกษาเป็นเด็กที่ชอบเรียนรู้ด้วยตนเองอยู่แล้ว มารดาจึงไม่ได้กำหนดเป็นตารางเวลา แต่จะให้อิสระในการเรียนรู้ ในปัจจุบันกรณีศึกษาจะใช้อินเทอร์เน็ตค้นหาความรู้เป็นประจำ ซึ่งมารดาให้ความเห็นว่า การเรียนรู้ด้วยตนเองของกรณีศึกษาไม่ได้ครอบคลุมความรู้ที่จำเป็นในส่วนอื่น ๆ ทั้งหมด ดังนั้นมารดาจึงต้องใช้สถานการณ์หรือเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันเป็นสิ่งที่จะช่วยเพิ่มคุณค่าของชีวิต พร้อม ๆ กับสอดแทรกความรู้ด้านจริยธรรมและคุณธรรมไปด้วย เช่น การซ่อมแซมอุปกรณ์ภายในบ้าน การซื้อของใช้ในบ้าน สำหรับด้านวิชาการมารดาจะเป็นผู้จัดการเรียนการสอนให้ แต่ถ้าเป็นความสนใจพิเศษกรณีศึกษาจะเป็นผู้กำหนดการเรียนรู้ของตนเอง

กิจกรรมการเรียนรู้ส่วนใหญ่จะมาจากความสนใจของกรณีศึกษา เช่น การไปดูนิทรรศการเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ด้านการจดสิทธิบัตร และไปพิพิธภัณฑ์ ซึ่งบางครั้งมารดาก็จะพากรณีศึกษาไปทัศนศึกษาร่วมกับครอบครัวบ้านเรียนอื่น ๆ ด้วย เพื่อทำให้เกิดความหลากหลายในการเรียนรู้ เพราะมารดาไม่ต้องการให้กรณีศึกษาเรียนรู้จากอินเทอร์เน็ตเพียงอย่างเดียว เช่น การไปทำกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฟาร์มเห็ด ไปบ้านพญาซอเพื่อศึกษาการทำเครื่องดนตรีไทย ไปกางเต็นท์นอนที่หมู่บ้านกะเหรี่ยงเพื่อเรียนรู้การใช้ชีวิตแบบชนบท กิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ มารดามีความคิดเห็นว่าจะช่วยทำให้กรณีศึกษาได้ใกล้ชิดธรรมชาติและพัฒนากิจกรรมการใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่น

ในปัจจุบัน มารดาได้เลือกระบบการศึกษานอกโรงเรียนเพื่อเทียบวุฒิการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นให้แก่กรณีศึกษา ในส่วนของเนื้อหาและสาระความรู้ มารดาได้วางแผนไว้ว่าจะจ้างครูมาสอนวิชาคณิตศาสตร์ให้แก่กรณีศึกษา สำหรับวิชาอื่น ๆ มารดาคิดว่าสามารถ

ตนเองได้ ซึ่งมารดาบอกไม่ได้ว่าในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจะเลือกใช้ระบบนี้หรือไม่ ต้องขึ้นอยู่กับกรณีศึกษา แต่ในความคิดเห็นของมารดา หลังจากจบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นแล้ว มารดาอยากให้กรณีศึกษาเข้าเรียนในโรงเรียนวิทยาศาสตร์ เพราะคิดว่าจะจะเป็นผลดีต่อกรณีศึกษาในการเรียนรู้ และช่วยส่งเสริมความสามารถของเด็กอย่างแท้จริง เพราะมีครูที่มีความรู้เฉพาะด้านและสามารถตอบคำถามได้ลึกซึ้งกว่าครูในโรงเรียนทั่วไป เท่าที่มารดาทราบตอนนี้ก็มีโรงเรียนมหิดลวิทยานุสรณ์ ที่จังหวัดนครปฐม เพราะมารดาทราบว่าลำพังตนเองคงไม่สามารถส่งเสริมและสนับสนุนกรณีศึกษาให้พัฒนาความสามารถไปได้อย่างเต็มที่ มารดาจึงรู้สึกเสียดาย ถ้าความสามารถที่มีอยู่ของกรณีศึกษาจะค่อย ๆ หายไปเพราะไม่ได้รับการแนะนำส่งเสริมจากผู้เชี่ยวชาญ สำหรับมารดาที่ไม่ได้มีความรู้ทางด้านอิเล็กทรอนิกส์และเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ ดังนั้นจึงไม่สามารถให้คำแนะนำช่วยเหลือ หรือประเมินความสามารถของกรณีศึกษาได้

3. ปัญหา และข้อเสนอแนะ

ปัญหาในการส่งเสริมความสามารถของกรณีศึกษา คือ เรื่องทุนทรัพย์ เนื่องจากมารดาเก็บแม่บ้านไม่มีรายได้ ป้าของกรณีศึกษาจึงเป็นผู้อุปการะค่าใช้จ่ายในบ้านทั้งหมด ซึ่งมารดาจะต้องจัดสรรเงินเพื่อส่งเสริมในด้านอุปกรณ์ที่กรณีศึกษาจำเป็นต้องใช้เพื่อพัฒนาความสามารถของตนเอง โดยรบกวนป้าให้น้อยที่สุด แต่ด้วยความสามารถของกรณีศึกษาที่นับวันจะต้องใช้อุปกรณ์ที่มีราคาแพงขึ้น และเพื่อสนองความต้องการเรียนรู้ในสิ่งที่อยากขึ้น ทำหายขึ้น ซึ่งมารดาให้ความเห็นว่าถ้าจะสนับสนุนเด็กที่มีความสามารถพิเศษ จะต้องมีหน่วยงานของรัฐให้ความช่วยเหลือทั้งในด้านการจัดการศึกษา การสนับสนุนเงินทุน และการให้โอกาสในการประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่ที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ เพราะลำพังครอบครัวคงจะส่งเสริมเด็กได้ในระดับหนึ่งเท่านั้น

ในด้านการเรียนรู้ มารดาจัดให้ตามความสนใจของกรณีศึกษาเท่านั้น มารดาไม่เห็นว่าการจัดการศึกษาแบบนี้ช่วยส่งเสริมและพัฒนาความสามารถของกรณีศึกษาได้ในระดับหนึ่ง เนื่องจากมารดาไม่ได้มีความรู้เพียงพอต่อความต้องการอย่างรู้ของกรณีศึกษา ดังนั้น การเรียนรู้ของกรณีศึกษาในปัจจุบันจึงเกิดจากการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ทั้งจากการอ่านหนังสือ และค้นหาความรู้จากอินเทอร์เน็ต บางครั้งที่กรณีศึกษามีปัญหา แต่มารดาไม่สามารถตอบคำถามได้ มารดาก็จะพยายามสอบถามผู้เชี่ยวชาญในด้านนั้น ๆ ให้

ในด้านอุปกรณ์การเรียนรู้ของกรณีศึกษาที่จะตอบสนองความต้องการเรียนรู้เฉพาะด้านให้ลึกซึ้งลงไป ก็จะมีราคาแพงจนบางครั้งมารดาไม่สามารถสนับสนุนได้ กรณีศึกษาก็จะต้องหาวิธีการประยุกต์ใช้จากอุปกรณ์ที่มีอยู่ ทำให้เรียนรู้ได้ไม่เต็มความสามารถที่มีอยู่ ซึ่งมารดาให้ความเห็นว่าในอนาคตอันใกล้ ความสามารถของกรณีศึกษาจะต้องเกินกำลังที่มารดาจะส่งเสริมได้

ในด้านวิชาการอื่นๆ มารดาคิดว่าคงจะจ้างครูมาสอนพิเศษเป็นรายบุคคลที่บ้าน ในวิชาคณิตศาสตร์ ส่วนวิชาอื่นมารดาสามารถสอนได้ ขณะนี้มารดาพยายามให้กรณีศึกษาเขียนบันทึก

เขียนเรียงความ แต่ครณศึกษาก็ยังไม่ยอมบันทึก โดยให้เหตุผลว่าไม่รู้จะบันทึกอะไร ถ้าเป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ครณศึกษาจะบันทึกได้ด้วยตนเอง

มารดาให้ความเห็นว่าความสามารถพิเศษของครณศึกษาเป็นภาวะที่มารดาจะต้องพยายามรักษาเอาไว้ ซึ่งในปัจจุบันมารดาจะต้องเป็นผู้ส่งเสริมเอง เนื่องจากยังไม่มีหน่วยงานใดให้ความช่วยเหลือเด็กเหล่านี้อย่างเป็นทางการ ถ้ามีหน่วยงานใดหรือสถาบันการศึกษาใดสามารถจัดการศึกษาให้แก่ครณศึกษาโดยส่งเสริมความสามารถพิเศษไปด้วยได้ มารดาบอกว่ายินดีที่จะย้ายบ้านไปอยู่ใกล้ ๆ สถานศึกษานั้นเลย เพราะมารดาคิดว่าความสามารถพิเศษของครณศึกษา ต้องการคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านนั้น ๆ ซึ่งจะช่วยส่งเสริมครณศึกษาได้เต็มตามศักยภาพยิ่งขึ้น

กรณีศึกษาที่สอง

ประวัติส่วนตัวและประวัติครอบครัว

กรณีศึกษาเกิดเมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม พ.ศ.2533 ณ โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์ กรุงเทพมหานคร บิดาสำเร็จการศึกษาจากคณะแพทยศาสตร์ (รามธิบดี) มหาวิทยาลัยมหิดล ปัจจุบันเป็นแพทย์ประจำแผนก หู คอ จมูก โรงพยาบาลสมุทรปราการ มารดาสำเร็จการศึกษาจากคณะสาธารณสุขศาสตร์ สาขาวิชาอาชีวอนามัย มหาวิทยาลัยมหิดล และได้ลาออกจากราชการเพื่อทำหน้าที่ดูแลบุตร กรณีศึกษาเป็นบุตรชายคนเดียว

ประวัติการศึกษา

อนุบาล 1 – อนุบาล 2	โรงเรียน YMCA
อนุบาล 3 – ประถมศึกษาปีที่ 3	โรงเรียนสาธิตบางนา
ประถมศึกษาปีที่ 4	โรงเรียนวัดบางพลีใหญ่ใน
ประถมศึกษาปีที่ 4 – 5	โรงเรียนประภามนตรี
ประถมศึกษาปีที่ 5 – ปัจจุบัน	พ่อแม่จัดการศึกษาให้บุตรเอง (Home School)

โดยนำชื่อไปลงทะเบียนเป็นนักเรียนของโรงเรียนหมู่บ้านเด็ก จังหวัดกาญจนบุรี เพื่อเทียบวุฒิทางการศึกษาในระดับประถมศึกษาตอนปลาย

ตอนที่ 1 คุณลักษณะและปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

ผู้วิจัยได้ศึกษาคุณลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. พัฒนาการทางร่างกาย

ผลการศึกษาคคุณลักษณะทางร่างกายของกรณีศึกษาพบว่าน้ำหนักและส่วนสูงเมื่อแรกเกิดมีน้ำหนัก 5.000 กรัม ยาว 54 เซนติเมตร และในปัจจุบันมีน้ำหนัก 43.1 กิโลกรัม ส่วนสูง 145 เซนติเมตร เมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่ใช้อ้างอิงมาตรฐานของเด็กไทย (กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข, 2542) พบว่ากรณีศึกษามีน้ำหนักสูงกว่าเกณฑ์เฉลี่ย สำหรับส่วนสูงนั้น บิดามารดาบอกว่าอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย และเนื่องจากมารดาไม่ได้บันทึกพัฒนาการของกรณีศึกษาอย่างต่อเนื่อง แต่จะบันทึกช่วงที่สำคัญๆ เช่น

เมื่อกรณีศึกษาอายุยังไม่ถึง 2 เดือน คอจะตั้งแข็ง และสามารถคว้าเองได้

อายุ 6 เดือน สามารถเกาะเดินได้

อายุ 8 เดือน ลูกชันมาเดินได้ด้วยตนเองประมาณ 3 - 4 ก้าว

หลังจากนั้นพัฒนาการด้านการเคลื่อนไหวอื่น ๆ ก็ทำได้ด้วยตนเองอย่างรวดเร็ว มารดา กล่าวว่าอาจจะเป็นเพราะน้ำหนักตัวเยอะ กล้ามเนื้อจึงแข็งแรงกว่าเด็กทั่วไป

สำหรับพัฒนาการด้านภาษาในการพูดของกรณีศึกษา มารดาบอกว่าค่อนข้างช้ากว่าเด็กทั่วไป คือ อายุ 1 ปี 10 เดือน ยังไม่ยอมพูด มารดาจึงไปปรึกษาแพทย์ที่โรงพยาบาลรามารบดิ เพื่อฝึกพูด เมื่ออายุ 2 ปี 6 เดือน พูดได้เป็นประโยค ซึ่งมารดาได้ใช้ของเล่นเพื่อช่วยกระตุ้นพัฒนาการของลูก

สำหรับด้านการอ่านหนังสือ กรณีศึกษาสามารถสื่อสารกับบิดามารดาด้วยการชี้คำ หรือข้อความในหนังสือได้ตั้งแต่อายุยังไม่ถึง 2 ปี ทั้งหนังสือแบบเรียนพยัญชนะไทยและภาษาอังกฤษ โดยกรณีศึกษาจะใช้วิธีการนี้สื่อสารกับบิดามารดาแทนการพูดเพื่อจะให้บิดามารดาเข้าใจว่ากรณีศึกษาต้องการอะไร จากนั้นมาจะเริ่มสนใจดูโฆษณาในทีวี เวลานั้นรถไปตามถนน จะชี้แล้วพูดชี้ให้รถได้

กรณีศึกษาเคยท้องเสียเมื่ออายุได้ 8 เดือน ทำให้ต้องรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลนาน 1 สัปดาห์ ตั้งแต่นั้นมาจนถึงปัจจุบันกรณีศึกษาไม่เคยเข้าโรงพยาบาลอีก มารดาบอกว่าเป็นเด็กที่มีสุขภาพแข็งแรง อาจจะมีการ โรคภูมิแพ้ (ฝุ่น) บ้าง แต่ก็ไม่ได้อันตราย

2. พัฒนาการทางอารมณ์

กรณีศึกษาเป็นเด็กอารมณ์ดี ไม่ค่อยฉุนเฉียว แต่จะมีลักษณะพฤติกรรมบางอย่างเป็นเด็กกว่าวัยอยู่บ้าง เช่น งอแง เวลาเรียนรู้ในสิ่งที่สนใจแล้วไม่สามารถทำได้ กรณีศึกษาจะแสดงความรู้สึกโดยร้องไห้ออกมาเลย แต่เป็นช่วงเวลาสั้น ๆ หลังจากนั้นก็จะเริ่มเรียนรู้ต่อไปได้ เมื่อดีใจหรือผิดหวังกรณีศึกษาจะเฉย ๆ ไม่ค่อยแสดงพฤติกรรมใดออกมา กรณีศึกษายังเป็นเด็กที่ชอบแสดงความรักต่อบิดามารดา คือ จะชอบกระเช้าเข้าหาบิดามารดาตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นเวลาเดิน นั่ง หรือนอนเล่น จะต้องเข้าไปคลอเคลียอยู่ใกล้ ๆ สังเกตได้จากเวลาเดินจะต้องจับมือบิดาหรือมารดาตลอด

จากการสังเกตพฤติกรรมของกรณีศึกษาในการประกวดดนตรีไทยระดับนักเรียนเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มหาวิทยาลัยบูรพา ครั้งที่ 22 ที่ผ่านมา และเมื่อครั้งแสดงความสามารถพิเศษด้านดนตรีไทยให้แก่ผู้ปกครองของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ในงานพิธีมอบสัมฤทธิ์บัตรแก่นักเรียนในโครงการส่งเสริมเด็กที่มีความสามารถพิเศษ กรณีศึกษาสามารถควบคุมอารมณ์ได้ดีไม่เกรียด เห็นได้ชัดในขณะที่เล่นดนตรี กรณีศึกษาจะรู้สึกสบาย ไม่ประหม่าเหมือนเพื่อน ๆ อาจจะมีความรู้สึกตื่นเต้นบ้าง แต่ก็นั่งเล่นได้อย่างสงบ มีสมาธิในการเล่นสูง ไม่วอกแวก ไม่กลัวที่จะแสดงความสามารถของตนเองต่อหน้าคนจำนวนมาก

3. พัฒนาการทางสังคม

กรณีศึกษาไม่ค่อยมีเพื่อนสนิทจะมีแต่เพื่อนทั่วไปสมัยที่กรณีศึกษาเรียนอยู่ในโรงเรียน และน้ำสาว (น้องสาวของแม่) ที่ค่อนข้างจะสนิทกัน ในปัจจุบันกรณีศึกษามีเพื่อนต่างวัยหลายคน ซึ่งรวมทั้งเพื่อนบ้านที่ส่วนใหญ่จะเป็นรุ่นน้องมีประมาณ 7 คน ส่วนใหญ่บิดามารดาจะรู้จักเพื่อนและครอบครัวของเพื่อน ลักษณะนิสัยที่บิดามารดาเป็นห่วงคือ ความเป็นเด็กกว่าวัยของกรณีศึกษา เช่น งอแง, แสดงออกแบบเด็ก ๆ แต่ในเรื่องการอยู่ร่วมกับบุคคลอื่น บิดามารดาไม่ค่อยเป็นห่วงเนื่องจากกรณีศึกษาจะไม่ค่อยกลัวคนแปลกหน้า ปรับตัวเข้ากับคนได้ง่าย เคารพกฎเกณฑ์ของสังคม และเชื่อฟังผู้ใหญ่มาก อีกอย่างหนึ่งที่บิดามารดาเป็นห่วงคือเรื่องการสื่อสาร เนื่องจากกรณีศึกษาเป็นคนที่คิดเร็ว ดังนั้นเวลาพูดกับใครมักจะพูดสั้น ๆ โดยคิดว่าคนอื่นคงจะเข้าใจ หรือบางครั้งจะชอบพูดโพล่งออกมาหรือถามออกมาโดยที่ยังฟังไม่จบ ซึ่งลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้บิดามารดารับรู้และพยายามให้คำแนะนำ บอกเหตุผลให้กรณีศึกษาเข้าใจเพื่อแก้ไขพฤติกรรมเหล่านั้น

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสำรวจบุคลิกภาพของกรณีศึกษา โดยใช้แบบสำรวจบุคลิกภาพ 2 มิติ MPI ที่แปลโดยผู้ช่วยศาสตราจารย์เกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว ปรากฏผลตามโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยการแนะนำของผู้ช่วยศาสตราจารย์มนัส จินตนะดิลกกุล (2543 : 69) ดังนี้

คะแนนมิติด้านสังคมแบบแสดงตัวและแบบเก็บตัว เท่ากับ 26 คะแนน

คะแนนมิติด้านอารมณ์แบบมั่นคงและอ่อนไหว เท่ากับ 16 คะแนน

ซึ่งแปลความหมายได้ว่ากรณีศึกษามีบุคลิกภาพด้านสังคมแบบระดับกลาง ๆ และด้านอารมณ์แบบปานกลางค่อนข้างทางอารมณ์มั่นคง

และจากการสังเกตพฤติกรรมของกรณีศึกษาขณะฝึกซ้อมดนตรี ที่โรงเรียนสาธิตบางนา เพื่อเข้าร่วมประกวดดนตรีไทยระดับนักเรียนในเขตภาคตะวันออกเฉียงและขณะไปประกวดที่มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่ากรณีศึกษาค่อนข้างสนิทสนม พูดคุยและเล่นกับเพื่อนเหมือนเด็กทั่วไป ไม่ยอมว่างจากการซ้อมก็จะอธิบายและให้จังหวะดนตรีกับเพื่อนได้ ซึ่งเพื่อน ๆ ทั้งชายและหญิงจะให้ความสนใจและถามถึงชีวิตส่วนตัว เรื่องการเรียน และความรู้สึกรักของกรณีศึกษาด้วยความอยากรู้ มีเพื่อนบางคนแสดงความรู้สึกรักอยากจะทำให้บิดามารดาจัดการศึกษาโดยครอบครัวบ้าง

4. ลักษณะความสามารถทางปัญญา

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวัดระดับเชาวน์ปัญญาของกรณีศึกษา ด้วยแบบวัดเชาวน์ปัญญา Standard Progressive Matrices Test (SPM.) และ Advanced Progressive Matrices Test (APM.) ของ J.C.Raven (1962) ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่มีเนื้อหาครอบคลุมความสามารถทางความคิดหาเหตุผล ผลที่ได้จากการทดสอบแสดงในตารางที่ 4 ดังต่อไปนี้

ประเภทของ	คะแนนที่	ตำแหน่ง	IQ.
แบบวัดเชาวน์ปัญญา	กรณีศึกษาได้	เปอร์เซ็นต์ไทล์	
SPM.	51	95	115
APM.	28	87	119

ตารางที่ 4 ผลการวัดระดับเชาวน์ปัญญาของกรณีศึกษาที่สอง

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า กรณีศึกษามีค่าประมาณของเชาวน์ปัญญา (IQ) เท่ากับ 115 เมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจาก 12 โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,025 คน (มนัส จินตนะคิลกกุล, 2543 : 17 – 18) และได้คะแนน 51 คะแนน จากแบบทดสอบ SPM. จำนวน 60 ข้อ ซึ่งอยู่ในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 95 เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กไทยวัยรุ่นในเขตการศึกษา 12 จำนวนทั้งสิ้น 1,273 คน (พจมาน แสงรุ่งโรจน์, 2521 : 58) แสดงให้เห็นว่า กรณีศึกษามีเชาวน์ปัญญาอยู่ในระดับสูง

ถ้าพิจารณาผลการเรียนของกรณีศึกษา จากการสัมภาษณ์บิดามารดา ซึ่งเล่าให้ฟังว่าผลการเรียนโดยเฉลี่ยของกรณีศึกษาเมื่อเรียนอยู่ในโรงเรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ 1 – 4 จะได้ผลการเรียนในระดับ 3 ถึง 4 ในทุกวิชา และจากระเบียนสะสมของชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งได้ผลการเรียนในระดับ 4 ทุกวิชา

จากการวัดระดับเชาวน์ปัญญาของกรณีศึกษา ด้วยแบบวัดเชาวน์ปัญญา Advanced Progressive Matrices Test ฉบับปี ค.ศ.1962 กรณีศึกษาได้คะแนนจากแบบวัดเชาวน์ปัญญาในฉบับดังกล่าวเท่ากับ 28 คะแนน เมื่อนำคะแนนที่ได้มาเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการวัดเชาวน์ปัญญานิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ศึกษาอยู่ในระหว่างปีการศึกษา 2527 – 2529 จำนวน 1,000 คน ผลปรากฏว่า นิสิตได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 22.73 ซึ่งถ้าคิดคะแนนที่ 23 คะแนนคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.87 (ไพบูลย์ เทวรักษ์, 2540 : 41) ส่วนกรณีศึกษาได้คะแนนคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 87 ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากรณีศึกษามีคะแนนจากแบบวัดเชาวน์ปัญญาสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนในบุคคลระดับอายุที่สูงกว่า

ผู้วิจัยได้นำแบบการทดสอบความคิดสร้างสรรค์ จากผลการวาดภาพ TCT – DP ของ Jellen & Urban ผลที่ได้จากการทดสอบคิดเป็นคะแนนเท่ากับ 41 จากคะแนนเต็ม 72 คะแนน ซึ่งแปลความหมายได้ว่ากรณีศึกษามีความคิดสร้างสรรค์ทั่วไปอยู่ในระดับปานกลาง

5. ลักษณะความถนัด และความสามารถพิเศษ

ความสามารถทางด้านดนตรีของกรณีศึกษา เริ่มเมื่อตอนอายุได้ 8 ปี โดยเริ่มแรก มารดาให้เรียนดนตรี เพื่อต้องการฝึกสมาธิและการใช้กล้ามเนื้อเล็กของกรณีศึกษา ซึ่งกรณีศึกษาก็เต็มใจเรียน เครื่องดนตรีไทยเครื่องแรกที่เรียนคือขิม โดยมารดาจ้างให้ครูสอนดนตรีไทยที่โรงเรียนสาธิตบางนา มาสอนเป็นรายบุคคล หลังจากโรงเรียนเลิก ในช่วงแรกครูจะสอนทักษะพื้นฐานให้ก่อน หลังจากนั้นครูเริ่มสังเกตเห็นว่ากรณีศึกษาเรียนรู้ได้เร็วและจำโน้ตได้แม่น เนื่องจากเรียนได้เพียงหนึ่งเดือน กรณีศึกษาสามารถตีเป็นเพลงได้และเริ่มแกะเพลงได้เอง รวมทั้งมีความสนใจอย่างลึกซึ้ง และกว้างขวาง เช่น จะศึกษาประวัติ ที่มาของเพลง เนื้อร้อง และจะฟังเพลงเดียวกันแต่เล่นจากเครื่องดนตรีต่างชนิดกัน เพื่อจะได้นำมาประยุกต์เป็นทางเพลงของตนเอง เวลาเรียนจะให้ความสนใจมาก โดยจะซักถามครูตลอดเวลา เมื่อเรียนได้ 6 เดือน ครูก็ชักชวนให้เข้าร่วมวงดนตรีไทยของโรงเรียนสาธิตบางนา

จากความสามารถทางด้านดนตรีไทยที่มีมากกว่าเด็กในระดับเดียวกัน เป็นผลให้ครูที่สอนชักชวนให้กรณีศึกษาเข้าร่วมประกวดดนตรีไทยในนามของโรงเรียนสาธิตบางนาที่โรงเรียนสตรีสมุทรปราการ และที่จังหวัดสมุทรปราการ หลังจากเรียนได้เพียง 1 ปีเท่านั้น โดยกรณีศึกษาได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ 3 จากการเดี่ยวขิม ทั้ง 2 รายการ

นอกจากนั้นกรณีศึกษายังมีความถนัด และสนใจเรียนรู้ในภาษาต่าง ๆ อาทิเช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน ภาษาฮินดี และอักษรเบรลล์ ซึ่งกรณีศึกษามักจะเรียนรู้ด้วยตัวเองเป็นหลัก เช่น ภาษาอังกฤษ เริ่มอ่านหนังสือเป็นเรื่อง ๆ ได้ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปัจจุบันนี้กรณีศึกษาทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ด้วยใจหัดภาษาอังกฤษ สำหรับภาษาญี่ปุ่น กรณีศึกษาสามารถอ่านเขียนตัวฮิรางานะ คานาตางะและคันจิได้ โดยที่ไม่เคยไปเรียนพิเศษที่ไหน หลังจากตัดสินใจจัดการศึกษาให้บุตรด้วยตนเอง บิดามารดาเคยพากรณีศึกษาไปทดสอบที่คลินิกภาษาของศูนย์ปฏิบัติงานวิจัยเพื่อพัฒนาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ โรงเรียนไพทอคมศึกษา ปรากฏผลดังนี้

ภาษาอังกฤษ ได้คะแนนเท่ากับ 49 คะแนน จากคะแนนเต็ม 60 คะแนน แปลว่ากรณีศึกษา มีความสามารถพิเศษด้านภาษาสูง ความจำดี เรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว และมีอารมณ์ขัน ควรได้รับการส่งเสริมจากผู้เชี่ยวชาญด้านภาษา

ภาษาไทย ได้คะแนนเท่ากับ 51 คะแนน จากคะแนนเต็ม 60 คะแนน แปลได้ว่ากรณีศึกษา มีความสามารถพิเศษด้านภาษาสูง โดยเฉพาะในด้านการคิดและการวิจารณ์ แต่ต้องปรับปรุงความสามารถในการอธิบายความ

6. ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อตนเอง และต่อการเรียน

กรณีศึกษามีความคิดเห็นว่าตนเองเป็นเด็กดีเพราะชอบฟังบิดามารดา ช่วยเหลืองานบ้าน ตามที่ได้รับมอบหมาย ในเรื่องการซ้อมดนตรีก็ใช้เวลาประมาณ 3 ชั่วโมงต่อวัน ซึ่งบางครั้งก็ใช้เวลามากกว่านี้เพราะซ้อมเครื่องดนตรีหลายชนิด เช่น ฆ้องปี่พาทย์ ระนาดเอก ตอนนี้มีเครื่องดนตรีเพิ่มขึ้นมาอีกอย่าง คือ พิณลาว ส่วนซิมกับโกวเจง นาน ๆ ถึงจะได้ซ้อมสักที แต่เวลากรณีศึกษาเล่น บิดามารดามักจะแปลกใจเสมอ เพราะจะต่อเพลงใหม่ที่ไม่เคยได้ยินกรณีศึกษาเล่นมาก่อน เวลาที่กรณีศึกษาเล่นดนตรีจะมีสมาธิสูงมาก เพราะบางเพลงใช้เวลาเกินกว่า 10 นาที กรณีศึกษาก็จะนั่งไปมาอวกแวก และบอกว่าเวลาเล่นดนตรีไทย หรือได้ยินเสียงเพลงดนตรีไทย จะมีความสุขมาก เวลาอยู่ที่บ้านกรณีศึกษาก็จะฟังแต่เพลงจากเครื่องดนตรีไทย กรณีศึกษาไม่เคยคิดว่าตัวเองเก่งกว่าเพื่อน แต่อาจจะมีความรู้สึกซึ่งมากกว่าเพื่อนในเรื่องดนตรีไทย เพราะกรณีศึกษาชอบอ่านหนังสือทุกประเภทที่เกี่ยวกับดนตรีไทย โดยให้เหตุผลว่าดนตรีไทยไพเราะ และอยากจะอนุรักษ์เอาไว้ให้คนรุ่นหลังได้รู้จัก ซึ่งกรณีศึกษาคิดว่าในอนาคตอยากจะเป็นผู้ให้ความรู้ทางด้านดนตรีไทย และถ้าเป็นไปได้ก็อยากจะมีผู้สืบทอด ในปัจจุบันนี้ทั้งบิดามารดาก็สนใจดนตรีไทย และช่วยส่งเสริมกรณีศึกษาด้วยการสะสมเครื่องดนตรีไทย กรณีศึกษารู้สึกดีที่ได้เป็นบุตรของบิดามารดา เวลาที่อยากจะไปเรียนรู้ตามแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ บิดามารดาจะพยายามแบ่งเวลาพาไปเสมอ ทำให้กรณีศึกษาได้เรียนรู้จากของจริง กรณีศึกษาชอบการเรียนรู้ด้วยตนเองแบบนี้ เพราะกรณีศึกษาเป็นเด็กใฝ่รู้ ชอบอ่านหนังสือ ชอบคิดและทดลองทำด้วยตนเอง กรณีศึกษาบอกว่า “การเรียนในห้องเรียนก็เหมือนเวียนในคุก” โดยขอยืมคำพูดของครูสมพรคนสอนถึงมากล่าว เนื่องจากกรณีศึกษามีความคิดว่าการเรียนรู้ต้องทำให้เด็กเกิดความคิด ไม่ใช่สอนแต่การท่องจำ รู้แค่ในสิ่งที่ครูบอก และในปีหน้ากรณีศึกษาก็จะเลือกเรียนการศึกษาทางไกลหรือการศึกษานอกระบบเพื่อเทียบวุฒิการศึกษา แต่กรณีศึกษาบอกว่าบิดามารดามักจะให้โอกาสเรียนในสิ่งที่อยากขึ้น ไม่ปิดกั้นความอยากรู้ของตนเอง มีบางครั้งก็กรณีศึกษาก็ชอบนอนเล่นไม่อยากทำอะไร และไม่อยากรับรู้อะไร แต่สักพักก็ต้องไปทำถึงแม้ว่าบิดามารดาจะไม่ได้ว่ากล่าวอะไร เพราะกรณีศึกษารู้สึกว่าถ้าไม่ได้เรียนรู้อะไรเลยในแต่ละวัน เวลา ก็จะสูญเปล่าไปโดยไม่มีประโยชน์

7. ปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่จัดการศึกษาโดยครอบครัว

ผู้วิจัยได้ศึกษาปัญหาของกรณีศึกษาด้วยการสัมภาษณ์ การสังเกตพฤติกรรมในการเรียนรู้ตามสถานที่ต่าง ๆ การเยี่ยมบ้าน ผลการศึกษาพบปัญหาทางสังคม อารมณ์ และการเรียนรู้ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่จัดการศึกษาโดยครอบครัว ดังนี้

ลักษณะหนึ่งที่บิดามารดาเห็นได้ชัด คือ เรื่องการพูดโพล่งออกมาในขณะที่คนอื่นกำลังพูดกันและเรื่องการพูดอธิบายความ การเล่าเรื่องต่าง ๆ เนื่องจากกรณีศึกษาเป็นเด็กที่จำอะไร

แม่น คิดอะไรเร็ว ดังนั้นเวลาพูดอะไร ก็มักจะพูดสั้น ๆ เพราะพูดไม่ทันความคิด เพื่อนหรือคนอื่นก็จะไม่เข้าใจว่าหมายความว่าอะไร

มารดาจึงต้องเป็นผู้ให้คำแนะนำและสอนกรณีศึกษาในเรื่องดังกล่าวอยู่เสมอ รวมทั้งพยายามหาโอกาสให้กรณีศึกษาได้เรียนรู้การใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่น เช่น การพาไปออกค่ายร่วมกับครอบครัวบ้านเรียนอื่น ๆ หรือไปออกค่ายกับกลุ่มเพื่อนที่เรียนดนตรีไทยด้วยกัน และพยายามพูดทวนซ้ำเวลากรณีศึกษาพูดอะไร โดยหัดให้กรณีศึกษาพูดให้เต็มประโยค เช่น เวลาพูดจะต้องมีประธาน กริยา และกรรมทุกครั้ง และมารดายังฝึกให้กรณีศึกษาเขียนบันทึกประจำวัน โดยเขียนเล่าเรื่องหรือกิจกรรมที่กรณีศึกษาสนใจ ซึ่งเป็นการฝึกให้กรณีศึกษาเล่าเรื่องผ่านทางตัวอักษรก่อน ปัจจุบันมารดาบอกว่ากรณีศึกษาพัฒนาขึ้น สามารถอธิบายความหรือเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้เพื่อนฟังได้รู้เรื่องแล้ว

กรณีศึกษาเป็นเด็กที่เคารพกฎเกณฑ์อย่างเคร่งครัดและรักษาคำมั่นสัญญามาก บางครั้งจะแสดงความรู้สึกหงุดหงิด ถ้าไม่เป็นไปตามที่กำหนดไว้ อีกลักษณะหนึ่งก็คือ วุฒิภาวะทางอารมณ์ที่ยังมีลักษณะเป็นเด็กกว่าวัย ซึ่งจะแสดงออกให้เห็นได้อย่างชัดเจน เช่น เวลาต่อเพลงแล้วไม่สามารถดีได้ ก็จะน้ำตาไหลออกมา ซึ่งกรณีศึกษาบอกว่าที่น้ำตาไหลเพราะไม่พอใจตนเองที่ทำไม่ได้ แต่ลักษณะเหล่านี้จะเป็นช่วงสั้น ๆ แล้วก็หายไป แต่บางครั้งเมื่ออยู่ร่วมกับคนอื่น ก็อาจจะไม่เข้าใจได้ มารดาจะพยายามอธิบายให้เหตุผลแก่กรณีศึกษาให้รู้จักควบคุมอารมณ์ตนเอง โดยบอกว่าครั้งนี้ทำไม่ได้ก็ไม่เป็นไร ครั้งหน้าก็พยายามทำใหม่ ต้องมีสักครั้งที่เราทำได้ และจะให้กรณีศึกษากลับไปซ้อมเองที่บ้าน จากนั้นกรณีศึกษาจะเริ่มเข้าใจ สามารถควบคุมอารมณ์ตนเอง และพยายามทำจนสำเร็จ ซึ่งพัฒนาการด้านนี้ของกรณีศึกษาดีขึ้น แต่มารดาอยากให้ดีกว่านี้ อยากให้กรณีศึกษาเข้าใจรู้เท่าทันอารมณ์ และควบคุมอารมณ์ของตนเองให้ได้

ตอนที่ 2 บทบาทของบิดามารดา

ผู้วิจัยได้ศึกษาบทบาทของบิดามารดาในการอบรมเลี้ยงดู และส่งเสริมเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้วยการสัมภาษณ์ การสังเกตในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. บทบาทในการอบรมเลี้ยงดู

บิดามารดาเลี้ยงดูกรณีศึกษาไม่แตกต่างจากเด็กทั่วไป แต่จะพยายามเพิ่มเติมหรือส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมบางอย่างที่กรณีศึกษาไม่มี ในชีวิตประจำวันบิดามารดาพยายามฝึกฝนให้กรณีศึกษาช่วยเหลือตนเอง เช่น ช่วยทำงานบ้าน ซึ่งกรณีศึกษาจะรับผิดชอบการเติมน้ำใส่ขวดเพื่อแช่ตู้เย็น, การต้อนรับแขกที่มาเยี่ยม, การรดน้ำต้นไม้ ฯลฯ

บิดามารดามักจะเปิดโอกาสให้กรณีศึกษาได้แสดงความคิดเห็นในทุกเรื่อง เนื่องจากกรณีศึกษาชอบที่จะพูดคุยซักถามและวิจารณ์ในทุกเรื่อง มีบางครั้งที่มีความคิดเห็นของกรณีศึกษา

และบิดามารดาไม่ตรงกัน มารดาจะเป็นผู้แนะนำว่า ทุกฝ่ายย่อมมีเหตุผลของตนเอง แต่ต้องรับฟังเหตุผลของอีกฝ่ายหนึ่ง ถ้าเหตุผลของฝ่ายใดเหมาะสมก็ควรจะต้องยอมรับฟัง เช่น กรณีศึกษาอยากจะเลี้ยงสุนัข แต่บิดามารดาให้เหตุผลว่า “ครอบครัวเราไม่ค่อยได้อยู่บ้าน ส่วนใหญ่จะไปทัศนศึกษาต่างจังหวัด หรือไปแสวงหาความรู้ตามสถานที่อื่นๆ สุนัขจะนำส่งสารเพราะต้องอยู่บ้านตัวเดียว การให้อาหารก็จะต้องไปวานคนอื่นมาช่วยจัดการดูแลเป็นภาระให้แก่คนนั้นอีก และเขาจะเต็มใจทำให้หรือไม่ก็ยังไม่รู้” กรณีศึกษาก็จะเข้าใจและไม่รบเร้าอีก บิดามารดาก็ให้คำแนะนำ ปรึกษากับกรณีศึกษาเสมอ แต่จะเปิดโอกาสให้กรณีศึกษาได้คิดและตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ด้วยตนเองเช่นกัน โดยบิดามารดาจะปฏิบัติตัวคล้ายเพื่อน ซึ่งทำให้กรณีศึกษารู้สึกไม่เหงาที่เป็นบุตรคนเดียว ส่วนมารดาจะเป็นผู้ให้คำปรึกษาแนะนำแก่กรณีศึกษาในทุก ๆ เรื่อง เนื่องจากมารดาจะอยู่กับกรณีศึกษาตลอดเวลา

ในเรื่องการให้ความรัก ความอบอุ่นแก่กรณีศึกษานั้น บิดามารดาจะแสดงออกด้วยการกอด การหอมแก้ม การจับมือ และการโอบไหล่ สำหรับการให้กำลังใจนั้น มารดาจะใช้วิธีพูดด้วยเหตุผล จับมือและโอบไหล่แล้วบอกว่า “ทำให้ดีที่สุดก็พอแล้ว ไม่ต้องกังวลว่าจะได้รางวัลหรือไม่ได้ ถึงวันนี้จะไม่ได้ก็ยังมียุทธศาสตร์ต่อไป” วิธีการลงโทษที่ใช้เมื่อกรณีศึกษาขี้เกียจ ๆ ก็มีการตีบ้างเมื่อเวลาชน ปัจจุบันไม่ใช่แล้ว แต่จะใช้วิธีการงดให้ในสิ่งที่กรณีศึกษาชอบ เช่น การอ่านการ์ตูน, การเล่นเกมคอมพิวเตอร์ ถ้ากรณีศึกษาคือ ไม่เชื่อฟังและไม่มีเหตุผล บิดามารดาจะใช้วิธีการนี้ซึ่งส่วนใหญ่จะได้ผล เพราะหลังจากนั้นกรณีศึกษาจะทำความดีชดเชย และจะไม่ได้อีกเลย ที่สำคัญมารดาจะอธิบายด้วยเหตุผลให้ทราบทุกครั้งที่ถูกทำโทษ ทำให้กรณีศึกษาเข้าใจมากขึ้น

สำหรับรางวัลนั้น บิดามารดาจะไม่ค่อยให้เป็นสิ่งของ ส่วนใหญ่จะให้เป็นการชม และบอกเหตุผลให้กรณีศึกษาทราบ อาจจะมีบางครั้งที่ซื้อซีดีเกม ให้กรณีศึกษา แต่ไม่ใช่ในสถานการณ์พิเศษอะไรแต่จะเป็นช่วงเวลาที่กรณีศึกษาเป็นเด็กดี ขยันซ้อมดนตรีและเชื่อฟังบิดามารดา บิดามารดาเป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่องการอ่านหนังสือและใฝ่หาความรู้ตลอดเวลา การช่วยเหลือตนเอง เช่น การทำงานบ้าน การรับผิดชอบตนเอง เช่น การใช้เงิน การบริหารเวลาในเรื่องต่าง ๆ และการรู้จักหน้าที่ของตนเอง สำหรับกรณีศึกษานั้น บิดามารดาหวังว่าจะสามารถเติบโตขึ้นมาเป็นคนที่มีคุณภาพ มีชีวิตที่พอเพียง และรับผิดชอบต่อสังคมได้

2. บทบาทในการส่งเสริมด้านการเพิ่มความรู้ และประสบการณ์

บิดามารดาจะเปิดโอกาสให้กรณีศึกษาได้เรียนรู้ในสิ่งที่ตนเองสนใจ เช่น ความสนใจด้านดนตรี กรณีศึกษาอยากเรียนระนาดเอก บิดามารดาก็พาไปสมัครเรียนที่ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย ในปัจจุบันนี้กรณีศึกษาได้มีโอกาสเรียนฆ้องปีพาทย์กับผู้ช่วยศาสตราจารย์สงบศึก ธรรมวิหาร อาจารย์จากภาควิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยการประสานงานจากสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ซึ่งบิดามารดา ก็จะพยายามจัดเวลาไปส่งและรอรับกลับ

กรณีศึกษารู้สึกดีใจมากที่ได้มาเรียนกับอาจารย์ที่มีความเชี่ยวชาญด้านนี้โดยตรง เนื่องจากกรณีศึกษาได้ยื่นข้อเสีย และได้ฟังผลงานของอาจารย์มานานแล้ว บางครั้งกรณีศึกษาอยากทราบประวัติหรือที่มาของเพลง หรือเครื่องดนตรีต่าง ๆ ถ้าบิดามารดาไม่สามารถให้คำตอบได้ ก็จะหาหนังสือให้อ่าน พาไปห้องสมุดหรือแหล่งการเรียนรู้จริง ๆ เช่น พาไปบ้านพญาซอที่จังหวัดสมุทรสงคราม เพื่อดูวิธีการทำเครื่องดนตรีจากผู้เชี่ยวชาญ ถ้าเป็นความสนใจในด้านภาษา ส่วนใหญ่กรณีศึกษาจะเรียนรู้ด้วยตัวเอง เช่น ภาษาอังกฤษ, ภาษาญี่ปุ่น, ภาษาจีน, อักษรเบรลล์ และภาษามือ ซึ่งบิดามารดา ยังไม่ได้ให้การส่งเสริมอะไรมาก มีเพียงแค่ซื้อหนังสือมาให้ แต่หลังจากที่กรณีศึกษาสำเร็จ การศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายแล้ว มารดาวางแผนไว้ว่าจะพากรณีศึกษาไปเรียนกับผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาที่สนใจ เช่น ภาษามือ ภาษาจีน บิดามารดาเคยพากรณีศึกษาไปทดสอบความถนัดด้านภาษาที่คลินิกภาษาโรงเรียนไผทอุดมศึกษาอย่างไม่ได้ตั้งใจ

สำหรับการประกวดความสามารถทางด้านดนตรีนั้น ทั้งบิดามารดาและกรณีศึกษาไม่ประสงค์จะเข้าร่วมเลย เนื่องจากไม่ชอบการแข่งขัน แต่เมื่อครั้งกรณีศึกษาอยู่ในระบบโรงเรียน เคยเข้าประกวดในนามของโรงเรียน 2 ครั้ง ครั้งที่ 1 ประกวดที่โรงเรียนสตรีสมุทรปราการ ครั้งที่ 2 ประกวดที่จังหวัดสมุทรปราการ ทั้ง 2 ครั้ง ได้ที่ 3 จากการประกวดเดี่ยวขิม และหลังจากกรณีศึกษาออกจากระบบโรงเรียนก็ไม่ได้ไปประกวดอีกเลย จนกระทั่งเมื่อต้นปี 2545 ที่ผ่านมา ได้ไปประกวดดนตรีไทยระดับนักเรียนเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ครั้งที่ 22 ที่มหาวิทยาลัยบูรพา โดยเข้าร่วมวงดนตรีไทยของโรงเรียนสาธิตบางนาที่กรณีศึกษาเคยเรียน ซึ่งในครั้งนั้นกรณีศึกษาเล่นซออู้ ผลปรากฏว่าไม่ได้รางวัลอะไรเลย แต่กรณีศึกษาบอกว่า “ได้เจอเพื่อนตอนซ้อมก็มีความสุขแล้ว”

ในช่วงวันหยุดประจำสัปดาห์ บิดามารดามักจะพากรณีศึกษาไปทัศนศึกษาหาความรู้ อยู่เสมอ เช่น ไปห้องสมุด ไปพิพิธภัณฑ์ ไปชมนิทรรศการต่าง ๆ ตามแต่กรณีศึกษาจะสนใจ แต่ก่อนจะไป บิดามารดาจะให้กรณีศึกษาเตรียมตัวโดยหาข้อมูลไว้ก่อน และให้บันทึกหลังจากกลับมาแล้ว เช่น การไปดูดาวตก ไปสวนสัตว์ ไปเที่ยวต่างจังหวัด และล่าสุดไปดูปรากฏการณ์ดวงจันทร์บังดาวเสาร์ที่ศูนย์การศึกษาวิทยาศาสตร์ คลองหก รังสิต บิดามารดาคิดว่าการเรียนรู้จากประสบการณ์จริงจะทำให้กรณีศึกษามีความรู้กว้างขึ้น และสนใจอยากที่จะเรียนรู้ต่อไปเรื่อย ๆ ซึ่งปกติแล้วการแสวงหาความรู้ ไม่ว่าจะทางคอมพิวเตอร์ หนังสือ หรือจากผู้เชี่ยวชาญ ถือว่าเป็นกิจกรรมหลักของครอบครัวเลย เวลาที่ใช้สำหรับกิจกรรมครั้งนี้ประมาณ 4 ชั่วโมงต่อวัน

สำหรับความรู้ในด้านอื่น ๆ บิดามารดาจะจัดให้ตามความชอบของกรณีศึกษา เช่น ชอบดาราศาสตร์ ชอบสุนัข ก็จะพาไปซื้อหนังสือ หรือหาแหล่งที่เรียนรู้ให้ และพาไปดูของจริงในโอกาสต่าง ๆ ซึ่งบิดามารดาคิดว่า กรณีศึกษาสามารถเรียนรู้ได้ทุกอย่างไม่มีอะไรที่ไม่ชอบ อยากจะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ตลอดเวลา และจะจำได้ดี ดังนั้นบิดามารดาจึงไม่เคยบ่งชี้หรือแทรกแซงในเรื่องการเรียนรู้ของกรณีศึกษาเลย ในขณะที่เดียวกันบิดามารดาก็จะแทรกความรู้ในเชิงคุณธรรมจริยธรรมเข้าไปด้วย โดยการทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดี เช่น การไม่สูบบุหรี่, ไม่ดื่มสุรา, การรักษาเวลา และเคารพพระบิเษบ

กฎเกณฑ์ของสังคม ซึ่งในเรื่องเหล่านี้บิดามารดาไม่ห่วงเลย เพราะกรณีศึกษาจะเคารพเชื่อฟัง และจะปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคมมาก ไม่ว่าจะทราบจากสื่อ จากบิดามารดา หรือมีคนบอก กรณีศึกษาจะยึดถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดและจริงจัง ซึ่งบางครั้งบิดามารดาเห็นว่ากรณีศึกษาจริงจังเกินไป ควรจะยืดหยุ่นบ้าง ก็จะค่อยๆ บอกเหตุผลให้ทราบกรณีศึกษาก็จะปฏิบัติตาม

3. บทบาทในการส่งเสริมด้านวัสดุอุปกรณ์ และเทคโนโลยี

กรณีศึกษาชอบเครื่องดนตรีไทย โดยเฉพาะเครื่องตีกับเครื่องสาย ที่บ้านของกรณีศึกษามีทั้งฆ้อง, ระนาด, ฆ้อง, ตะโพน, ซออู้ โดยจะมีเครื่องดนตรีวางไว้เกือบทุกห้อง ทั้งห้องนั่งเล่น, ห้องนอน, ห้องซ้อมดนตรี ซึ่งกรณีศึกษาสามารถซ้อมหรือต่อเพลงได้ตลอดเวลา นอกจากเครื่องดนตรีแล้ว ทุกมุมในบ้านจะมีหนังสือวางไว้ให้สามารถหยิบมาอ่านได้ง่าย ไม่ว่าจะป็นหนังสือที่ให้ความรู้ด้านดนตรีไทย วรรณคดีไทย เช่น รามเกียรติ์ หนังสือการ์ตูน สารคดี ฯลฯ ซึ่งกรณีศึกษาจะชอบอ่านหนังสือมาก อ่านได้ทุกประเภท ไม่ว่าจะป็นการ์ตูน สารคดี วรรณคดีไทย หนังสือเกม คอมพิวเตอร์ ฯลฯ ส่วนใหญ่บิดามารดาจะเปิดโอกาสให้เลือกซื้อเองตามความสนใจ โดยพาไปเลือกที่ร้านหนังสือ หรือบางครั้งก็จะซื้อมาให้ถ้าเห็นว่าหนังสือที่น่าสนใจ

ในขณะที่กรณีศึกษาใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อศึกษาหาความรู้ในเรื่องต่าง ๆ มารดาจะกำหนดให้ใช้ได้ไม่เกิน 1 ชั่วโมงต่อวัน ซึ่งปกติแล้วเวลาค้นหาความรู้จะไรบิดาจะอยู่ด้วยเสมอ นอกจากการค้นหาความรู้แล้ว กรณีศึกษายังใช้คอมพิวเตอร์ช่วยในการพิมพ์งาน จัดทำคู่มือเกม และเก็บทักเสียงเพลงใส่แผ่นซีดีแล้วโฆษณาขายทางอินเทอร์เน็ต โดยผลงานที่ผ่านมาจะมีซีดีเพลงเดี่ยวฆ้อง ชุดโหมโรงบ้านเรียน และชุดลาวบ้านเรียน

นอกจากนั้นกรณีศึกษายังชอบไปว่ายน้ำกับมารดาที่สโมสรของหมู่บ้าน ซึ่งจักรยานเดินเล่นและดูโทรทัศน์ ซึ่งจะใช้เวลาในการทำกิจกรรมเหล่านี้ประมาณวันละ 4 ชั่วโมง

ตอนที่ 3 การจัดการศึกษาโดยครอบครัวของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสัมภาษณ์บิดามารดาที่จัดการศึกษาให้แก่กรณีศึกษาด้วยตนเองในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. แนวคิด และเป้าหมายในการจัดการศึกษา

บิดามารดาให้เหตุผลในการเลือกจัดการศึกษาให้แก่กรณีศึกษาด้วยตนเอง เพราะกรณีศึกษาเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เนื่องจากเป็นเด็กที่เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้เร็ว และมีความจำติดั้งนั้นเวลาเรียนในห้องหลังจากที่เข้าใจในสิ่งที่ครูสอนแล้ว จะชอบลุกจากที่นั่งไปอ่านหนังสืออยู่ด้านหลังห้องหรือเดินออกจากห้องไปอ่านหนังสือที่ห้องสมุด กรณีศึกษาบอกว่า “การเรียนในห้องเรียนก็เหมือนเรียนในคุก” ที่โรงเรียนส่วนใหญ่จะสอนให้จำ ไม่ได้สอนให้คิด ซึ่งลักษณะของกรณี

ศึกษาจะชอบคิด และช่างซักช่างถาม ดังนั้นเมื่อการจัดการศึกษาที่โรงเรียนไม่ได้คำนึงถึงความ ต้องการและความสนใจของเด็ก ตลอดจนขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้ ความเข้าใจเด็กประเภทนี้ และที่มีผลต่อกรณีศึกษาโดยตรงคือการทำโทษเด็กแบบไม่คำนึงถึงสภาพจิตใจของเด็กกว่าจะเกิด ความเครียดมากแค่ไหน ซึ่งบิดาของกรณีศึกษาเคยทำเรื่องร้องเรียนไปยังกระทรวงศึกษาธิการว่า ด้วยเรื่องการทำโทษเด็กรุนแรงเกินกว่าเหตุ จากจุดนี้เองที่ทำให้บิดามารดาตระหนักถึงความ ถังการของกรณีศึกษาในการเรียนรู้ที่ไม่มีขีดจำกัด จึงพยายามที่จะส่งเสริมความสามารถของกรณี ศึกษาให้เป็นไปตามศักยภาพที่มี โดยเลือกจัดการศึกษาให้แก่บุตรด้วยตนเอง

สำหรับเป้าหมายหรือจุดหมายในการจัดการศึกษา บิดามารดาต้องการให้กรณีศึกษา ได้เรียนรู้ตามศักยภาพของตัวเอง โดยไม่ได้คิดว่าจะต้องถึงระดับไหน เพียงแต่พยายามให้กรณี ศึกษามีโอกาสในการเรียนรู้ตามความสามารถของตัวเอง เพราะในอนาคตกรณีศึกษาจะต้องเลือก ด้วยตนเอง ในปัจจุบันนี้บิดามารดาจึงมีหน้าที่จัดการศึกษาให้กรณีศึกษามีโอกาสในทุกด้านเทียบ เท่ากับเด็กที่เรียนอยู่ในระบบโรงเรียน บิดามารดาไม่ได้คาดหวังให้กรณีศึกษาเป็นเด็กอัจฉริยะ แต่ อยากให้เป็นเด็กที่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ มีอาชีพเลี้ยงตัวเอง มีชีวิตที่พอเพียง กลับไปสู่ธรรมชาติ และใช้ความสามารถของตัวเองให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม บิดามารดาที่มีความคิดเห็นว่าการจัดการ ศึกษาโดยครอบครัวเหมาะสมสำหรับกรณีศึกษามาก โดยมารดาบอกว่า “ไม่ใช่การจัดแบบ IEP ธรรมดา แต่เป็นซูเปอร์ IEP” เพราะเป็นการจัดการศึกษารายบุคคลที่คำนึงถึงความต้องการ ความ สนใจ และความพร้อมของกรณีศึกษาเป็นหลัก

2. รูปแบบ กิจกรรมการเรียนรู้ และการประเมิน

รูปแบบการเรียน ดำเนินการศึกษาเป็นครอบครัวเดี่ยว จะกำหนดกรอบการเรียนเป็นปี โดยพิจารณาจากความสนใจของกรณีศึกษา เช่น ในปีที่ผ่านมาจะเป็นปีศิลปวัฒนธรรมไทย การ เรียนรู้ทุกด้านจะต้องสอดคล้องกับรูปแบบที่กำหนดไว้ สำหรับในปีนี้เป็นปีแห่งภูมิปัญญาไทย เช่น การใช้สมุนไพรไทย การเรียนรู้วิธีการทำเครื่องดนตรีไทยโบราณ ฯลฯ ซึ่งการกำหนดเช่นนี้จะทำ ให้มีแนวทางในการเรียนรู้ที่จะช่วยส่งเสริมความสามารถพิเศษของกรณีศึกษาอย่างเป็นขั้นตอน ซึ่ง จะกำหนดไว้อย่างกว้าง ๆ แต่จะครอบคลุมความรู้ในทุกด้านที่กรณีศึกษาจำเป็นต้องรู้ และ สำหรับความรู้ในเชิงวิชาการที่เป็นพื้นฐาน บิดามารดาจะให้กรณีศึกษามีส่วนร่วมในการคิดว่าอยาก จะเรียนรู้อะไรเพิ่มเติมเป็นกรณีพิเศษ ซึ่งบิดามารดาที่มีความคิดเห็นว่าในด้านความสามารถพิเศษก็จะ ส่งเสริมให้ตามความสนใจของกรณีศึกษา แต่วิชาพื้นฐานทั่วไปก็จำเป็นต้องเรียนรู้ควบคู่ไปด้วย ไม่สามารถจะละทิ้งได้ สำหรับการส่งเสริมและพัฒนาความสามารถพิเศษของกรณีศึกษานั้น จะจัด ให้เป็นประจำสม่ำเสมออยู่แล้ว

กิจกรรมการเรียนรู้ส่วนใหญ่มาจากความสนใจของกรณีศึกษาเป็นหลัก อาทิเช่น การ ไปดูนิทรรศการในด้านต่าง ๆ การไปดูนาฏศิลป์ที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ ไปห้องสมุดดนตรีไทย ไปดู

การแสดงผลดนตรีไทยโดยเฉพาะครุศาสตร์คอนเสิร์ต รวมทั้งการไปพิพิธภัณฑ์ และการไปทัศนศึกษา ร่วมกับครอบครัวบ้านเรียนอื่น ๆ ในช่วงแรก ๆ บิดามารดาจะพากรณีศึกษาไปบ่อยมาก เพื่อเพิ่มทักษะทางสังคมที่ขาดหายไป แต่ในช่วงหลัง ความสนใจในการเรียนของกรณีศึกษาต่างจากเด็กครอบครัวบ้านเรียนคนอื่นอย่างเห็นได้ชัด ดังนั้นบิดามารดาจึงจัดกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมความสามารถพิเศษของกรณีศึกษา เช่น การไปเรียนระนาดเอกและพิณลาวที่ศูนย์วัฒนธรรมทุกวันเสาร์ สำหรับทักษะทางสังคม มารดาบอกว่าเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน การเรียนรู้กับกลุ่มอื่นก็สามารถทำได้ แต่ทางด้านภาษา ทั้งบิดามารดามีความเห็นว่าการเรียนรู้ด้วยตัวเองของกรณีศึกษายังไม่เพียงพอ เพราะทักษะทางภาษาบางอย่างไม่สามารถเรียนด้วยตนเองได้ เช่น การพูด การฟัง ดังนั้นบิดามารดาจึงคิดว่าหาสถานที่เรียนให้แก่กรณีศึกษาตามความสนใจโดยจะเริ่มจากภาษาจีน ส่วนในวิชาการอื่นๆ บิดามารดาเปิดโอกาสให้กรณีศึกษาได้มีส่วนร่วมในการกำหนดกิจกรรมขึ้นมาเอง เช่น การไปทัศนศึกษาตามสถานที่ต่าง ๆ การเรียนรู้วิธีการทำเครื่องดนตรีที่สนใจ เช่น การไปบ้านพลญาซอที่จังหวัดสมุทรสงคราม ซึ่งนอกจากความรู้ในด้านดนตรีแล้ว ยังได้ความรู้ในการดำเนินชีวิตตามธรรมชาติอีกด้วย นอกจากนี้เวลาบิดาไปประชุมที่ต่างจังหวัดก็จะพาครอบครัวไปด้วย ทำให้กรณีศึกษาได้มีโอกาสเรียนรู้การใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นตามสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นจริง

สำหรับเนื้อหาสาระในการเรียนรู้ของกรณีศึกษา บิดามารดาจะดูจากตำราเรียนในระดับชั้นเดียวกันและระดับชั้นที่สูงขึ้นไป โดยพิจารณาเนื้อหาสาระที่ควรรู้ก็จะนำมาสอนก่อน ไม่ได้สอนไปตามระดับชั้นเหมือนในโรงเรียน เช่น กรณีศึกษาอยู่ชั้น ป.6 แต่เนื้อหาสาระการเรียนจะนำเอาระดับชั้นอื่นที่สูงขึ้นไปมาเรียนด้วย โดยพิจารณาความพร้อมในการเรียนของกรณีศึกษาเป็นหลัก และจะประยุกต์เนื้อหาพร้อมทั้งนำวิธีการเรียนรู้จากตำราต่างประเทศผสมผสานเข้าไปด้วย เช่น การทดลองทางวิทยาศาสตร์ การทำแบบฝึกหัดคณิตศาสตร์ด้วยโจทย์ภาษาอังกฤษ ซึ่งในปัจจุบันนี้บิดามารดากำลังทดลองจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของกรณีศึกษาให้เป็นการเรียนรู้แบบสองภาษา เพราะบิดามารดาตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นของภาษาอังกฤษในการแสวงหาความรู้จากสื่อต่าง ๆ

สำหรับการเทียบโอนการศึกษาในปัจจุบันนี้ เนื่องจากยังไม่มีกฎกระทรวงมารองรับ และยังไม่มีความชัดเจนจากหน่วยงานของรัฐที่ให้สิทธิบิดามารดาเทียบโอนความรู้ได้เอง ดังนั้นบิดามารดาจึงให้กรณีศึกษาขึ้นทะเบียนไว้กับโรงเรียนหมู่บ้านเด็ก เพื่อเทียบวุฒิทางการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย สำหรับในปีการศึกษาที่จะถึงนี้ บิดามารดาและกรณีศึกษาเลือกระบบการศึกษานอกโรงเรียนในการเทียบวุฒิทางการศึกษา โดยมีเป้าหมายว่ากรณีศึกษาน่าจะเรียนจบมัธยมศึกษาตอนปลายได้ภายใน 2 ปี คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 1 ปี และมัธยมศึกษาตอนปลายอีก 1 ปี โดยที่บิดามารดายังคงเป็นผู้จัดการศึกษาให้แก่บุตรด้วยตนเอง สำหรับการประเมินส่วนใหญ่บิดามารดาจะใช้การประเมินตามสภาพจริง ซึ่งพิจารณาจากพัฒนาการและผลงาน นอก

ากนั้นยังให้เด็กมีส่วนร่วมในการประเมินตนเองด้วย และสุดท้ายบิดามารดาจะทดสอบเด็กด้วยการวัดความรู้ที่ได้เรียนรู้ไปจากแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมาเอง

3. ปัญหา และข้อเสนอแนะ

ปัญหาในการจัดการศึกษาโดยครอบครัว บิดามารดาให้ความเห็นไว้ว่า แหล่งการเรียนรู้ที่มีอยู่ไม่เพียงพอ และไม่เอื้อประโยชน์ต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเท่าที่ควร ซึ่งบิดามารดาก็พยายามแสวงหาจากแหล่งอื่นให้ด้วย อีกเรื่องหนึ่งคือเรื่องทักษะทางสังคมของกรณีศึกษา บิดามารดาก็พยายามหากลุ่มทดแทนให้ แต่ต้องอยู่ในสภาพแวดล้อมจริง ๆ ไม่ใช่การจำลองสถานการณ์ชั่วคราว เรื่องสุดท้ายคงเป็นเรื่องความสามารถพิเศษของกรณีศึกษาที่ต้องการผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านมาช่วยส่งเสริม และพัฒนาศักยภาพของเด็ก เพราะบิดามารดาไม่สามารถจัดให้ได้เนื่องจากไม่ได้มีความรู้ในด้านนั้น ๆ ซึ่งในความคิดเห็นนี้ บิดาบอกว่าอยากให้หน่วยงานของรัฐเข้ามามีบทบาทในการส่งเสริมเด็กประเภทนี้อย่างต่อเนื่องและเป็นรูปธรรม ซึ่งจะช่วยให้เด็กเหล่านี้เติบโตขึ้นอย่างมีคุณภาพและสามารถทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติ

กรณีศึกษามีความต้องการเรียนรู้ในสิ่งต่าง ๆ ตลอดเวลา จนบางครั้งบิดามารดาไม่สามารถจัดหาให้ได้ทั้งหมด กรณีศึกษาจำเป็นจะต้องเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งบางครั้งก็ไม่สามารถหาแหล่งเรียนรู้ได้ จะต้องมีผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำเท่านั้น

บิดามารดาให้ความเห็นว่าหน่วยงานของรัฐควรจะมีบทบาทในการจัดตั้งหน่วยงานที่มาดูแลเด็กเหล่านี้ โดยทำหน้าที่ในการคัดเลือก จัดโปรแกรมส่งเสริมเด็กเป็นรายบุคคลตามศักยภาพของเด็ก หาแหล่งเรียนรู้ และสนับสนุนให้เด็กได้พัฒนาความสามารถตามศักยภาพของตนเอง โดยมีเป้าหมายว่าเด็กเหล่านี้เป็นคนของประเทศ และสามารถทำประโยชน์ให้กับประเทศได้ ซึ่งในจุดนี้หน่วยงานเอกชนคงไม่สามารถสนับสนุนได้ทั้งหมด เพราะจำเป็นต้องใช้งบประมาณมาก และต้องมีการประสานงานระหว่างหน่วยงานที่มีบุคลากรผู้เชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ ให้คำแนะนำ และส่งเสริมเด็ก แต่ในปัจจุบันนี้ บิดามารดาคิดว่าสามารถสนับสนุนส่งเสริมกรณีศึกษาได้ตามความต้องการของเด็ก ซึ่งจะเห็นได้จากความสามารถด้านดนตรีไทยของกรณีศึกษาที่พัฒนาขึ้นจากเดิมมาก

ผลการศึกษากรณีศึกษา

จากการศึกษารายกรณีเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่จัดการศึกษาโดยครอบครัวทั้ง 2 กรณี ได้ขอสรุปในด้านต่าง ๆ ดังนี้

ตอนที่ 1 คุณลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

1. พัฒนาการทางร่างกาย

กรณีศึกษาทั้งสองคนมีพัฒนาการในด้านการเคลื่อนไหวร่างกายค่อนข้างเร็วกว่าเด็กทั่วไป คือ

อายุ 2 เดือน สามารถคว้า-หยายได้ด้วยตนเอง

อายุ 6 เดือน สามารถคลานได้ด้วยตนเอง

อายุ 8 เดือน เริ่มเดินได้ด้วยตนเอง

สำหรับกรณีศึกษาที่สองพัฒนาการด้านการเคลื่อนไหวอื่น ๆ เช่น นั่ง ยืน เดิน จะทำได้เร็วกว่าเด็กปกติทั่วไป

สำหรับพัฒนาการด้านการพูด เด็กทั้งสองจะพูดช้ากว่าเด็กทั่วไป คือ พูดได้ตอนอายุ 2 ปี 6 เดือน และหลังจากนั้นก็พูดเป็นประโยคได้เลย

แต่สามารถสื่อสารกับบิดามารดาด้วยการชี้คำ หรือข้อความในหนังสือได้เมื่อตอนอายุ 2 ปี

2. พัฒนาการทางอารมณ์

กรณีศึกษาทั้งสองคนมีพัฒนาการทางอารมณ์ค่อนข้างจะแตกต่างกัน คือ

กรณีศึกษาที่หนึ่งเป็นเด็กที่มีอารมณ์เปลี่ยนแปลงค่อนข้างเร็ว แสดงอาการหงุดหงิดง่ายเวลาถูกบังคับหรือไม่มีอิสระ มีความเป็นเด็กสลับกับความเป็นผู้ใหญ่ คือทางร่างกายยังคิดว่าเป็นเด็ก แต่ความคิด การพูดจาจะเป็นผู้ใหญ่ โดยทั่วไปจะเป็นเด็กนิ่งๆ เฉยๆ

กรณีศึกษาที่สองยังคงมีอาการงอแง แสดงพฤติกรรมเป็นเด็กกว่าวัย เวลาทำอะไรแล้วไม่ได้ดังใจ และแสดงความรู้สึกออกมาเลย เช่น ดิใจ เสียใจ คล้ายเด็กทั่วไป แต่จะเป็นเด็กอารมณ์ดี ไม่ฉุนเฉียวง่าย

3. พัฒนาการทางสังคม

กรณีศึกษาทั้งสองคนมีลักษณะค่อนข้างเหมือนกันตรงที่ไม่มีเพื่อนสนิท มีเพื่อนน้อย ช่างซักถาม ไม่กลัวคนแปลกหน้า และชอบพูดในเรื่องที่ตนเองสนใจ

แต่ลักษณะที่ต่างกัน คือ กรณีศึกษาที่หนึ่งเป็นเด็กที่ไม่ชอบทำตามกฎเกณฑ์ ความเป็นตัวของตัวเองสูง มีลักษณะเป็นผู้นำ ไม่ชอบตามใคร

ในขณะที่กรณีศึกษาที่สองเป็นเด็กที่รักษาเวลา เกรงพกฎเกณฑ์ระเบียบของสังคมอย่างเคร่งครัด เชื่อฟังผู้ใหญ่ ชอบทำตามคนอื่น

4. ความสามารถทางปัญญา

กรณีศึกษาทั้งสองมีคะแนนจากแบบวัดเชาวน์ปัญญา Standard Progressive Matrices และ Advanced Progressive Matrices ของ J.C.Raven แสดงในตารางที่ 5 ดังต่อไปนี้

ประเภทของ แบบวัดเชาวน์ปัญญา	คะแนนที่ได้		ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์	
	กรณีศึกษาที่ 1	กรณีศึกษาที่ 2	กรณีศึกษาที่ 1	กรณีศึกษาที่ 2
SPM.	58	51	99	95
APM.	30	28	94	87

ตารางที่ 5 ผลการวัดระดับเชาวน์ปัญญาของกรณีศึกษาทั้งสอง

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า กรณีศึกษาทั้งสองได้คะแนนจากแบบทดสอบ SPM. จำนวน 60 ข้อเท่ากับ 58 และ 51 คะแนนตามลำดับ ซึ่งคิดเป็นตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 99 และ 95 เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กไทยวัยรุ่นในเขตการศึกษา 12 จำนวนทั้งสิ้น 1,273 คน (พงมานแสงรุ่งโรจน์, 2521 : 58) แสดงให้เห็นว่า กรณีศึกษามีเชาวน์ปัญญาอยู่ในระดับสูง

และจากการวัดระดับเชาวน์ปัญญาของกรณีศึกษาทั้งสองด้วยแบบวัดเชาวน์ปัญญา APM. ฉบับปี ค.ศ.1962 พบว่ากรณีศึกษาทั้งสองได้คะแนนจากแบบวัดเชาวน์ปัญญาในฉบับดังกล่าวเท่ากับ 30 และ 28 คะแนนตามลำดับ เมื่อนำคะแนนที่ได้มาเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการวัดเชาวน์ปัญญานิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ศึกษาอยู่ในระหว่างปีการศึกษา 2527 - 2529 จำนวน 1,000 คน ผลปรากฏว่านิสิตได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 22.73 ซึ่งถ้าคิดคะแนนที่ 23 คะแนนจะคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.87 (ไพบุลย์ เทวรักษ์, 2540 : 39 - 40) ส่วนกรณีศึกษาทั้งสองได้คะแนนคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 94 และ 87 ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากรณีศึกษาทั้งสองมีคะแนนจากแบบวัดเชาวน์ปัญญาสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนในบุคคลระดับอายุที่สูงกว่า

ผู้วิจัยได้นำแบบการทดสอบความคิดสร้างสรรค์ จากผลการวาดภาพ TCT - DP ของ Jellen & Urban ผลที่ได้จากการทดสอบกรณีศึกษาทั้งสองคิดเป็นคะแนนเท่ากับ 40 และ 41 ตามลำดับ จากคะแนนเต็ม 72 คะแนน ซึ่งแปลความหมายได้ว่ากรณีศึกษาทั้งสองมีความคิดสร้างสรรค์ทั่วไปอยู่ในระดับปานกลาง

5. ความถนัดและความสามารถพิเศษ

กรณีศึกษาทั้งสองคนมีความถนัดและความสามารถแตกต่างกันไปดังนี้
กรณีศึกษาที่หนึ่ง เป็นเด็กที่มีความสามารถทางด้านวิทยาศาสตร์ โดยเฉพาะความถนัดทางด้านอิเล็กทรอนิกส์ และคอมพิวเตอร์

ส่วนกรณีศึกษาที่สองเป็นเด็กที่มีความสามารถทางด้านดนตรีไทย และภาษาต่าง ๆ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน

6. ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อตนเอง และการเรียน

กรณีศึกษาทั้งสองเป็นเด็กที่ขอมรับความสามารถของตนเอง และเห็นคุณค่าในตนเอง ชอบการเรียนรู้ด้วยตนเองแบบไม่ต้องมีขีดจำกัด มีความมุ่งมั่นสูงในสิ่งที่ตนสนใจ ชอบการค้นคว้าและทดลองทำด้วยตนเอง ชอบคิดและวิเคราะห์ แต่ไม่ชอบการเรียนรู้ในห้องเรียนที่สอนให้ท่องจำ ชอบอธิบายและถ่ายทอดความรู้ของตนให้ผู้อื่น ได้รู้

7. ปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่จัดการศึกษาโดยครอบครัว

ด้านสังคม และการปรับตัวเข้ากับผู้อื่น เด็กทั้งสองสามารถปรับตัวเข้ากับคนแปลกหน้าได้ มีความเป็นตัวของตัวเองสูง ซึ่งบางครั้งเพื่อนจะไม่เข้าใจ ลักษณะการพูดจะพูดตรง ๆ บางครั้งจะพูดโพล่งออกมา

สำหรับกรณีศึกษาที่สองจะมีปัญหาในการอธิบายความ การเล่าเรื่องต่าง ๆ เพราะพูดไม่ทันความคิด ซึ่งมารดาจะให้คำแนะนำและสอนบุตรในเรื่องดังกล่าวอยู่เสมอ โดยหัดให้กรณีศึกษาพูดให้เต็มประโยค เช่น เวลาพูดจะต้องมีประธาน กริยา และกรรมทุกครั้ง รวมทั้งพยายามหาโอกาสให้กรณีศึกษาได้เรียนรู้การใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่น เช่น การพาไปออกค่ายร่วมกับครอบครัวบ้านเรียนอื่น ๆ และอีกอย่างหนึ่งคือการเคารพกฎเกณฑ์อย่างเคร่งครัดและรักษาคำมั่นสัญญามาก จนบางครั้งจะแสดงความรู้สึกไม่พอใจออกมาถ้าไม่เป็นเช่นนั้น แต่ไม่ได้แสดงพฤติกรรมใดออกมา

ส่วนกรณีศึกษาที่หนึ่งจะเป็นเด็กที่ไม่ค่อยสนใจสังคมเท่าไร การบริหารเวลา และการรักษาเวลายังต้องปรับปรุงแก้ไข

ด้านอารมณ์ เด็กทั้งสองมีความแตกต่างกัน กรณีศึกษาที่หนึ่งจะเป็นเด็กที่อารมณ์ร้อน แต่จะเฉย ๆ ไม่ค่อยแสดงพฤติกรรมใด อาจจะหงุดหงิดบ้างถ้าไม่พอใจหรือถูกบังคับให้ทำในสิ่งที่ตนเองไม่ชอบ สำหรับกรณีศึกษาที่สองจะมีวุฒิภาวะทางอารมณ์ที่ยังมีลักษณะเป็นเด็ก ซึ่งแสดงออกให้เห็นได้อย่างชัดเจน เช่น เวลาต่อเพลงแล้วทำไม่ได้ ก็จะมีน้ำตาไหลออกมา ซึ่งกรณีศึกษาบอกว่าที่น้ำตาไหลเพราะไม่พอใจตนเองที่ทำไม่ได้ โดยมารดาจะพยายามอธิบายเหตุผลให้บุตรรู้จักควบคุมอารมณ์ตนเอง เข้าใจ สามารถควบคุมอารมณ์ตนเอง และพยายามทำงานสำเร็จ ซึ่ง

พัฒนาการด้านนี้ของกรณีศึกษาดีขึ้น แต่มารดาอยากให้ดีกว่านี้ อยากให้เข้าใจ รู้เท่าทันอารมณ์ และควบคุมอารมณ์ของตนเองให้ได้

ตอนที่ 2 บทบาทของบิดามารดา

1. บทบาทในการอบรมเลี้ยงดู

การแสดงความรัก ความอบอุ่น และการให้กำลังใจ บิดามารดาทั้งสองครอบครัวจะกอด หอมแก้ม เดินจงมือ และพูดด้วยเหตุผลทุกครั้งที่บุตรเกิดความรู้สึกท้อแท้ โดยยกตัวอย่างกรณีที่ประสบความสำเร็จอื่น ๆ ให้เห็นว่ากว่าจะทำได้ต้องใช้เวลาไปไม่รู้เท่าไร

การรับฟังความคิดเห็นและเหตุผล บิดามารดาจะเปิดโอกาสให้บุตรได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ถ้าความคิดเห็นไม่ตรงกัน บิดามารดาจะอธิบายเหตุผลให้บุตรทราบ และให้ยอมรับในเหตุผลที่เหมาะสม มารดาจะเป็นบุคคลที่บุตรปรึกษาปัญหาด้วยเสมอ

การให้รางวัล และการลงโทษ ส่วนใหญ่บิดามารดาจะให้คำชมเป็นรางวัล โดยจะชมทุกครั้งที่บุตรทำดี แสดงความรู้สึกลึกซึ้งในตัวของบุตร แต่จะไม่ค่อยให้เป็นสิ่งของ เพราะบิดามารดาคิดว่าการส่งเสริมเด็กด้วยเงื่อนไข อาจจะทำให้เด็กทำอะไรแล้วต้องได้ผลตอบแทน แต่บิดามารดาจะซื้อสิ่งของให้ตามความเหมาะสมและจำเป็น เช่น บุตรมีความจำเป็นต้องใช้ ก็จะซื้อให้ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นของที่บุตรอยากได้ และใช้ประโยชน์ได้ สำหรับการลงโทษนั้น จะไม่ใช่วิธีการทำโทษที่รุนแรง แต่จะอธิบายด้วยเหตุผลให้บุตรเข้าใจ มีครอบครัวที่สองที่ใช้วิธีการงดให้ในสิ่งที่บุตรชอบ เช่น งดเล่นคอมพิวเตอร์ งดอ่านการ์ตูน ซึ่งใช้ได้ผล เพราะหลังจากนั้นบุตรไม่เคยทำอะไรที่บิดามารดาไม่พอใจอีกเลย

การเป็นแบบอย่าง บิดามารดาจะเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับบุตรในหลาย ๆ ด้าน ทั้งการใฝ่หาความรู้ และการประพฤติปฏิบัติตน เช่น การมีสติรู้จักควบคุมอารมณ์ของตนเอง ความซื่อสัตย์ การช่วยเหลือตนเองในด้านต่าง ๆ การใช้จ่ายอย่างพอเพียง ทั้งสองครอบครัวมีจุดมุ่งหมายคล้าย ๆ กัน คือ ต้องการให้บุตรเป็นคนมีคุณภาพ อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้

2. บทบาทในการส่งเสริมด้านการเพิ่มความรู้ และประสบการณ์

บิดามารดาจะให้อิสระแก่บุตรในการเรียนรู้ในสิ่งที่สนใจ โดยจะสนับสนุนและส่งเสริมทุกด้าน เช่น จัดหาที่เรียนรู้ให้ พาไปพบผู้เชี่ยวชาญทางด้านนั้น ช่วยค้นคว้าหาความรู้ไปพร้อม ๆ กับบุตร และสิ่งที่บิดามารดาคิดว่ามีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของบุตร คือ การไปทัศนศึกษาตามสถานที่ต่าง ๆ ให้บุตรได้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมจริง และได้ลงมือทำด้วยตนเอง

บิดามารดาจะไม่ชอบให้บุตรไปประกวดหรือแข่งขันกับใคร แต่ถ้าบุตรอยากลองไป บิดามารดาจะสนับสนุนและให้กำลังใจในการฝึกซ้อม คอยอยู่เป็นเพื่อนในเวลาที่บุตรร่วมการแข่งขันหรือแสดงความสามารถในสถานที่ต่าง ๆ

3. บทบาทในการส่งเสริมด้านวัสดุอุปกรณ์ และเทคโนโลยี

บิดามารดาจะสนับสนุนสิ่งของที่บุตรใช้เรียนรู้ทุกอย่างโดยไม่ปฏิเสธ จะพยายามจัดหาให้ตามที่บุตรต้องการเสมอ บางครั้งถ้าบิดามารดาเห็นว่ามิใช่ประโยชน์ต่อบุตรก็จะจัดหาให้ เช่น หนังสือ อุปกรณ์การเรียนต่าง ๆ ซึ่งบิดามารดาจะเปิดโอกาสให้บุตรได้ใช้เทคโนโลยีต่าง ๆ เข้ามาช่วยในการเรียนรู้และสรรค์สร้างผลงาน เช่น การเรียนรู้ผ่านทางอินเทอร์เน็ต โดยที่บิดามารดาจะเป็นผู้ให้คำแนะนำในช่วงแรก ๆ แต่ในปัจจุบันนี้ เด็กทั้งสองสามารถเรียนรู้และค้นคว้าได้ด้วยตนเอง โดยเฉพาะกรณีศึกษาที่หนึ่ง ที่ใช้การเรียนรู้ผ่านอินเทอร์เน็ตเกือบจะตลอดเวลา ในขณะที่กรณีศึกษาที่สอง จะใช้เทคโนโลยีช่วยในการสร้างผลงานโดยที่บิดาเป็นผู้ให้คำแนะนำ เช่น กล้องเสียงดนตรีไร้สาย

ตอนที่ 3 การจัดการศึกษาโดยครอบครัวของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

1. แนวคิด และเป้าหมายในการจัดการศึกษา

บิดามารดาให้เหตุผลในการจัดการศึกษาให้แก่กรณีศึกษาด้วยตนเอง เพราะกรณีศึกษาเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ค่อนข้างเร็ว มีความจำดี ช่างซักถาม และชอบลงมือทำ แต่การจัดการศึกษาที่โรงเรียนไม่สามารถตอบสนองความต้องการและความสนใจของเด็กได้ ทั้งยังขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้ และที่มีผลโดยตรงต่อเด็กคือการทำโทษที่รุนแรง ทำให้บิดามารดาตระหนักถึงความต้องการของกรณีศึกษาในการเรียนรู้ที่ไม่มีขีดจำกัด จึงพยายามส่งเสริมความสามารถของกรณีศึกษาให้เป็นไปตามศักยภาพที่มีโดยเลือกจัดการศึกษาให้แก่บุตรด้วยตนเอง

สำหรับเป้าหมายหรือจุดหมายในการจัดการศึกษา บิดามารดาต้องการให้กรณีศึกษาได้เรียนรู้อย่างมีความสุขตามศักยภาพของตัวเอง โดยไม่ได้คิดว่าจะต้องถึงระดับไหน เพราะในอนาคตกรณีศึกษาจะต้องเลือกด้วยตนเอง บิดามารดาอยากให้บุตรเป็นเด็กที่สามารถช่วยเหลือตัวเอง มีอาชีพเลี้ยงตัวเอง มีชีวิตที่พอเพียง และใช้ความสามารถของตัวเองให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม บิดามารดามีความเห็นว่าจัดการศึกษาโดยครอบครัวเหมาะสมสำหรับกรณีศึกษา เพราะเป็นการจัดการศึกษารายบุคคลที่คำนึงถึงความต้องการ ความสนใจ และความพร้อมของเด็กเป็นหลัก

2. รูปแบบ กิจกรรมการเรียนรู้ และการประเมิน

รูปแบบการเรียนรู้ ทั้งสองครอบครัวดำเนินการศึกษาโดยครอบครัวเดียว มีความแตกต่างกันในรายละเอียด แต่จะเหมือนกันตรงที่การจัดการเรียนรู้จะพิจารณาจากความสนใจของบุตรและเน้นการให้บุตรได้ลงมือทำ โดยกรณีศึกษาที่สองจะมีรูปแบบที่ชัดเจน และกำหนดกรอบการเรียนรู้เป็นปี เช่น ในปีที่ผ่านมาจะเป็นปีศิลปวัฒนธรรมไทย การเรียนรู้ทุกด้านจะต้องสอดคล้องกับรูปแบบที่กำหนดไว้ ซึ่งบิดามารดาให้ความเห็นว่า การกำหนดเช่นนี้จะทำให้มีแนวทางในการเรียนรู้ที่จะช่วยส่งเสริมความสามารถพิเศษของกรณีศึกษาอย่างเป็นขั้นตอนและมีระบบ โดยจะกำหนดไว้อย่างกว้าง ๆ แต่จะครอบคลุมความรู้ในทุกด้านที่กรณีศึกษาจำเป็นต้องรู้ สำหรับความรู้ในเชิงวิชาการที่เป็นพื้นฐานทั่วไปนั้น บิดามารดาของกรณีศึกษาที่สองให้ความสำคัญไม่น้อยไปกว่าการส่งเสริมความสามารถของบุตร โดยบิดามารดาจะเป็นผู้สอน จัดหาแบบฝึกหัด และสร้างโอกาสในการเรียนรู้จากชีวิตประจำวัน แต่สำหรับครอบครัวที่หนึ่ง จะยังไม่ได้ให้ความรู้ในวิชาพื้นฐานทั่วไปแก่บุตรเท่าไร ยังคงให้บุตรได้เรียนรู้เฉพาะสิ่งที่สนใจ

กิจกรรมการเรียนรู้ส่วนใหญ่มาจากความสนใจของบุตร โดยบิดามารดาจะพาไปพิพิธภัณฑ์ และไปทัศนศึกษาร่วมกับครอบครัวบ้านเรียนอื่น ๆ บ้างเพื่อเพิ่มทักษะทางสังคมที่ขาดหายไป แต่ในช่วงหลัง ความสนใจของบุตรต่างจากเด็กครอบครัวบ้านเรียนคนอื่นอย่างเห็นได้ชัด ดังนั้นบิดามารดาจึงจัดกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมความสามารถพิเศษของบุตรแทน สำหรับทักษะทางสังคมนั้น มารดาบอกว่าเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน การเรียนรู้กับกลุ่มอื่นก็สามารถทำได้ ส่วนวิชาอื่น ๆ บิดามารดาเปิดโอกาสให้บุตรกำหนดกิจกรรมขึ้นมาเองตามความพร้อมของเด็ก

สำหรับเนื้อหาสาระในการเรียนรู้ของบุตร ในครอบครัวที่สองบิดามารดาจะดูจากตำราเรียนในระดับชั้นเดียวกันและระดับชั้นที่สูงขึ้นไป โดยพิจารณาเนื้อหาสาระที่ควรรู้ก็จะนำมาสอนก่อน และประยุกต์เนื้อหาการเรียนรู้จากตำราต่างประเทศเข้าไปด้วย ซึ่งในปัจจุบันนี้บิดามารดากำลังทดลองจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของกรณีศึกษาให้เป็นการเรียนรู้แบบสองภาษา

การเทียบโอนการศึกษาในปัจจุบันนี้ เนื่องจากยังไม่มีกฎกระทรวงมารองรับ และยังไม่มีความชัดเจนจากหน่วยงานของรัฐที่ให้สิทธิบิดามารดาเทียบโอนความรู้ได้เอง ดังนั้นบิดามารดาจึงให้บุตรขึ้นทะเบียนไว้กับโรงเรียนหมู่บ้านเด็ก เพื่อเทียบวุฒิทางการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย และการศึกษาออกโรงเรียนในการเทียบวุฒิทางการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา โดยครอบครัวที่สองมีเป้าหมายว่าบุตรน่าจะเรียนจบมัธยมศึกษาตอนปลายได้ภายใน 2 ปี คือระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 1 ปี และมัธยมศึกษาตอนปลายอีก 1 ปี โดยที่บิดามารดายังคงเป็นผู้จัดการศึกษาให้แก่บุตรด้วยตนเอง สำหรับการประเมินนั้น ส่วนใหญ่บิดามารดาจะใช้การประเมินตามสภาพจริง ซึ่งพิจารณาจากพัฒนาการและผลงาน นอกจากนั้นยังให้เด็กมีส่วนร่วมในการประเมินตนเองด้วย ในครอบครัวที่หนึ่งมารดาให้ความเห็นว่าไม่สามารถประเมินบุตรได้เนื่องจากไม่มีความรู้ในสิ่งที่บุตรมีความถนัด จะต้องอาศัยผู้ที่มีความรู้เฉพาะด้าน

3. ปัญหา และข้อเสนอแนะ

ปัญหาในการจัดการศึกษาโดยครอบครัว บิดามารดาให้ความเห็นไว้ว่า แหล่งการเรียนรู้ที่มีอยู่ไม่เพียงพอ และไม่เอื้อประโยชน์ต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเท่าที่ควร ซึ่งบิดามารดา ก็พยายามแสวงหาจากแหล่งอื่นให้ด้วย อีกเรื่องหนึ่งคือเรื่องทักษะทางสังคมของกรณีศึกษา บิดามารดาจะพยายามหากิจกรรมทดแทนให้ แต่ต้องอยู่ในสภาพแวดล้อมจริงๆ ไม่ใช่การจำลองสถานการณ์ ชั่วโมง ชั่วโมง เรื่องสุดท้ายคงเป็นเรื่องความสามารถพิเศษของกรณีศึกษาที่ต้องการผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านมาช่วยส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพของเด็ก เพราะลำพังบิดามารดาเองไม่สามารถจัดให้ได้ เนื่องจากไม่ได้มีความรู้ในด้านนั้น ๆ ซึ่งในความคิดเห็นนี้ บิดามารดาบอกว่าอยากให้หน่วยงานของรัฐเข้ามามีบทบาทในการส่งเสริมเด็กประเภทนี้อย่างต่อเนื่องและเป็นรูปธรรม ซึ่งจะช่วยให้เด็กเหล่านี้เติบโตขึ้นอย่างมีคุณภาพและสามารถทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติ

สำหรับครอบครัวที่หนึ่งนั้นยังมีปัจจัยด้านทุนทรัพย์ที่เป็นปัญหาในการสนับสนุนการเรียนรู้ของบุตร เนื่องจากสภาพครอบครัวเป็นครอบครัวเดี่ยวมีมารดาดูแลเพียงลำพัง ค่าใช้จ่ายทุกอย่างมีที่สาวของมารดาช่วยอุปถัมภ์ แต่มารดาให้ความเห็นว่าการส่งเสริมความสามารถของบุตรจำเป็นจะต้องใช้อุปกรณ์ที่มีขนาดใหญ่ขึ้น ราคาแพงขึ้น ในบางครั้งมารดาไม่สามารถจัดหาให้ได้ ทำให้การเรียนรู้ของบุตรไม่ได้รับการส่งเสริม ซึ่งมารดาอยากให้หน่วยงานราชการหรือมีโรงเรียนพิเศษเข้ามาจัดการศึกษาเพื่อรองรับความสามารถของเด็กเหล่านี้

กรณีศึกษามีความต้องการเรียนรู้ในสิ่งต่าง ๆ ตลอดเวลา จนบางครั้งบิดามารดาไม่สามารถจัดหาให้ได้ทั้งหมด กรณีศึกษาจำเป็นจะต้องเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งบางครั้งก็มีปัญหาในการเรียนรู้ และไม่สามารถหาแหล่งเรียนรู้ได้ จะต้องมีส่วนผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำเท่านั้น

บิดามารดาให้ความเห็นว่าหน่วยงานของรัฐควรจะมีบทบาทในการจัดตั้งหน่วยงานที่มาดูแลเด็กเหล่านี้ โดยทำหน้าที่ในการคัดเลือก จัดโปรแกรมส่งเสริมเด็กเป็นรายบุคคล ตามศักยภาพของเด็ก หาแหล่งเรียนรู้ และสนับสนุนให้เด็กได้พัฒนาความสามารถตามศักยภาพของตนเอง โดยมีเป้าหมายว่าเด็กเหล่านี้เป็นคนของประเทศ และสามารถทำประโยชน์ให้กับประเทศได้ ซึ่งในจุดนี้หน่วยงานเอกชนคงไม่สามารถสนับสนุนได้ทั้งหมด เพราะจำเป็นต้องใช้งบประมาณมาก และต้องมีการประสานงานระหว่างหน่วยงานที่มีบุคลากรผู้เชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ ให้คำแนะนำ และส่งเสริมเด็ก แต่ในปัจจุบันนี้ บิดามารดาคิดว่าสามารถสนับสนุนส่งเสริมบุตรได้ตามความต้องการของเด็ก ซึ่งจะเห็นได้จากความสามารถของบุตรที่พัฒนาขึ้นจากเดิม